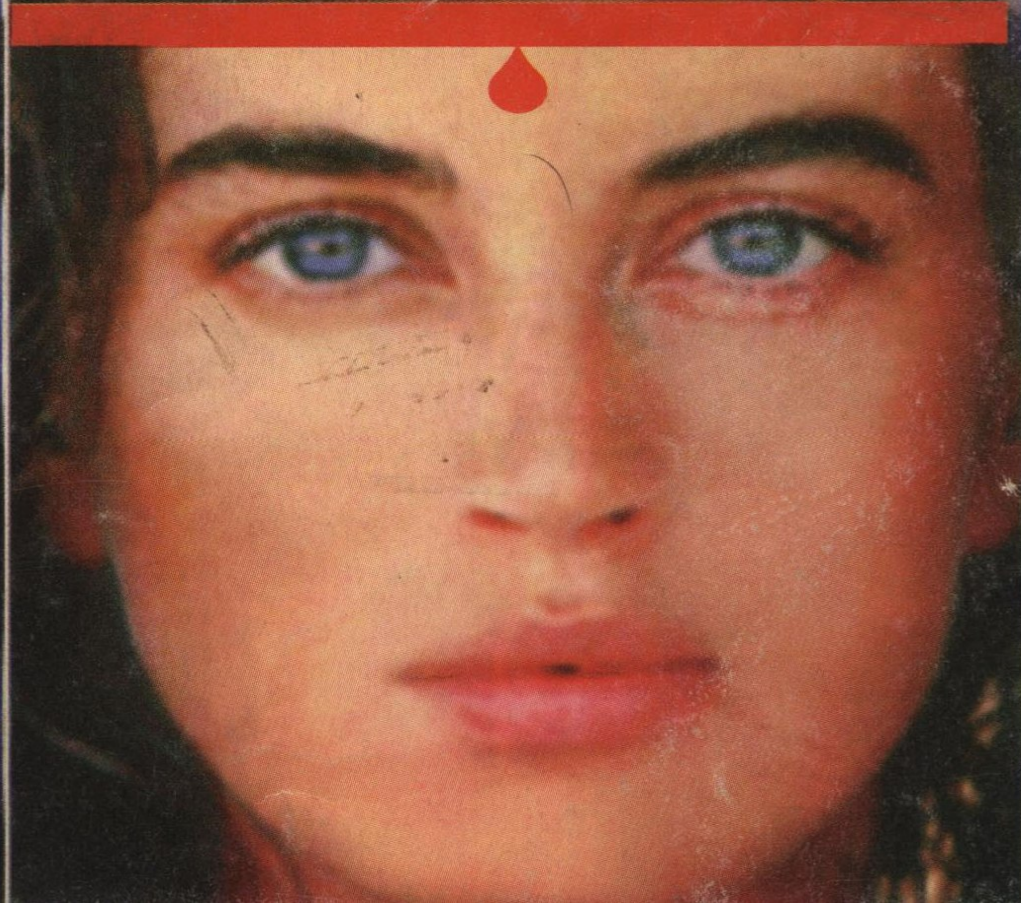

ХРИСТО КАЛЧЕВ ЦИКЪЛЪТ НА МЕСАЛИНА

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА „НЕРОН ВЪЛКЪТ“ И „КАЛИГУЛА БЕСНИЯТ“

ХРИСТО КАЛЧЕВ

ЦИКЪЛЪТ НА МЕСАЛИНА

chitanka.info

*Обещавам ви кръв, пот, и сълзи.
лорд Уинстън Спенсър Чърчил, херцог на
Марлборо*

I

Депутатът от БСП Иван Кременлиев, заместник-председател на Комисията по националната сигурност, излезе от дома си на ул. „Балчер“, Качи се в новия си „Форд Сиера“ и потегли за родното си село Якимово, Монтанско. Беше първият ден на парламентарната ваканция. Жена му и синът им вече втора седмица гостуваха на родителите му. Време беше да ги прибере. В края на юли щяха да летуват в Евксиноград. Оставаха му две седмици да види старите, да спазари майстори — щеше да събори старата къща и да строи вила на два етажа, да остави баща си да наглежда строежа. До есента трябваше да вдигнат покрива и да поставят остъклената дограма.

Излезе от София, запали цигара и натисна газта. Обичаше високите скорости, а и колата се мъчеше под сто и двайсет километра в час. Късно видя пътната полиция, намали, изпсува на глас, но като му размахаха стоп-палката, започна да прехвърля наум къде е сложил депутатската си карта. Имаше имунитет и тия тъпи ченгета освен да му пожелаят „добър път“, нищо друго не можеха да направят.

— Лейтенант Иванов — представи се голобрад младок. — Документите за проверка, моля.

Кременлиев пребърка джобовете си, сети се, че картата е в аташекейса — с паспорта, шофьорската книжка и талона — извади ги, но преди да му ги подаде, каза:

— Аз съм депутатът Кременлиев! Превиших скоростта, но много бързам, момче. Бъди експедитивен, моля те.

Лейтенантът го погледна и заповяда вяло:

— Пътна полиция. Излезте от колата. Отворете багажника и извадете съдържанието на пътната чанта.

— Педерастче! — измънка Кременлиев. Подаде му сака и отиде да отключи багажника.

Превъртя ключа, вдигна капака и онемя. Свит надве, удавен в кръв, изцъклен и с облепена с тиксо уста отвътре го гледаше трупът на

млад, бръснат до голо мъж на около двацет и пет години, прострелян и в челото, и в слепоочието...

* * *

Полковник Продан Проданов обичаше да пазарува от зеленчуковата борса в Красно село. Паркира старата си лада под знака „Паркирането забранено“ и тръгна да скита между сергиите. Местните ченгета познаваха колата му, а и не всеки би дръзнал да направи толкова очебийно нарушение. И за най-непросветения заек от полицията беше ясно, че това е работа на някой високопоставен колега. Блъсканицата беше голяма, нервна, лятото в разгара си, но при мисълта, че довечера с Поли ще седнат на терасата под Южния парк и ще пият ледена ракия със салата, приятната представа беше по-силна от досадата на тълпата. Проданов напълни два плика със зеленина и тръгна обратно. Отдалече видя колегите от Седмо РПУ да се въртят около колата и усмихнат дружелюбно подвикна:

— Тук съм! Идвам, колеги.

Непознат майор с мустаци а ла Панайот Хитов показва служебна карта и изрече сухо:

— Проверка по сигнал, полковник. Поставете ръце на торпедото, разтворете крака и никакви резки движения.

Взеха му служебния „Макаров“, прегледаха обстойно колата, пребъркаха го — беше чист като монахиня, но в един от пликовете откриха десет дози хероин.

Проданов се изсмя презрително.

— Стар трик, момчета. Много филми сте гледали. Днес никой не се лови в такива капани.

— Много възможно, полковник — криво усмихнат каза мустаклията. — Дано да мислят така и тези, които ни изпратиха по сигнала!

* * *

Лидия Велева започна да се чука с треньора си по тенис след третия сеанс, докато още играеха в зала, а сега, в сезона, на червения корт. Влизаха заедно под душа и го изстискваше като сьонгер. Мъжът ѝ, чиновник с ранг посланик във външното министерство, беше аташиран в ООН, така че никой не ѝ пречеше да се отдава спокойно на перверзни удоволствия с младия си любовник, който беше як като бик-разплодник и ненаситно алчен като невестулка. Лидия живееше на „Шишман“ и беше направила срещата с треньора си в новия пъб „РодериК“, в съседство с дома ѝ. Ненаситният ебач щеше да я посети за първи път. Вместо него на бара се отпусна някакъв тип с вид на борец, облечен като актьор от „Каналето“, имитиращ мутра. Запали от нейното „Картие“, издиша дима в лицето ѝ.

— Твоят няма да дойде. Болен е... Лежи в травматологията!

Лидия помисли, че не е чула.

— Как е болен? Кой няма да дойде? Каква травматология бълнувате?

— Тук има мобифон — борецът ѝ подхвърли някаква снимка. На обратната страна имаше изписани цифри, но не и име. — Имам стотина снимки... В най-различни пози!

Мутрата загаси фаса си и излезе от пъба. Лидия обърна снимката. Клекнала, с разперени пръсти на краката, тя правеше фелацио на треньора си. По гримасата му можеше да се съди, че е в момент на ерекция.

* * *

— Ей, лайно, ела тук! — обадиха се от съседната маса. Бяха двама мъже с костюми, ризи, вратовръзки, между четирийсетте и петдесетте, и беше малко вероятно да се обръщат към тях.

Крадците, двама от най-известните автоджамбази на софийската община „Оборище“, се спогледаха развеселени. Тежаха над сто кила, бяха млади, диви и тренирани в улични и кръчмарски побоища. Всеки от тях бе в състояние да пребие до смърт ония нещастни чиновници, а двамата заедно — цялото заведение. Пиеха водка с тоник в галерия „Пред канала“ и въпреки че бяха с току-що откраднатото „БМВ 850 1М“ с виенски номера, вместо бързо да го приберат, бяха започнали да

празнуват двайсетте и пет хиляди дойче марки, които тази нощ щяха да получат в разпределителя на ЖК „Дружба“.

— Да, ти бе, педал! Ела веднага!

— Чоли, май теб викат? — усмихнат каза Фурната, известен с това, че „краде кола с поглед“.

— Така изглежда! — Чоли стана и тръгна към старчетата. В ръката му се появи бокс, лапна цигарата и... я глътна заедно с предните си осем зъба. Един от „старците“, офицер от Ескадрона на смъртта, завря дулото на зигзауера си до мъжеца му и го натисна да седне.

— Кротко, Чоли! Преглътни зъбчетата. Ето ти глътка сода. Стой мирен. Ей, Фурна, твой ред е, и без фокуси. Ела, моето момче. А така! Седни кротко! Браво! Дай ключовете от колата — офицерът отвори папка, извади бял лист и тихо, дори смирено, продължи: — Сложете по един подпис тук... и датата! Добре. А сега се разкарайте! Ако ти трябва зъболекар, обади се на доктор Папазян, Чоли. Цар е на металокерамиката! Марш!

* * *

През нощта в „Пирогов“ постъпи със счупен череп и тежко комоцио Огнян Ризов, синът на шефа на военното Контраразузнаване. В джоба му откриха разписка за продажба на тъмнозелено „БМВ 850 1М“, виенска регистрация, за сумата трийсет и осем хиляди долара. Върху белия лист личаха ясно подписите и на продавача, и на купувача. Колата и парите бяха изчезнали. Но такъв автомобил наистина беше откраднат същия ден от паркинга на хотел „Интернационал“.

* * *

— Шефе, на трета линия те търси президентът на „Калибанк“. Тук ли си?

Ангел Григоров оципа Грета — секретарката си по зърното на напрацялата гръд и включи апарата.

— Приятно ми е да ви чуя, господин Изов? С какво мога да ви бъда от полза?

— Добър ден, господин Григоров — Императора звучеше весело, бодро. Ако събеседникът му, освен че го чуваше, и го виждаше, би казал с право, че звучи тържествено. — Хрумна ми да изкупя дълга на „Плама“ — Плевен към „Янтарбанк“. Какво ще кажете за тази идея?

Идеята, ако можеше да бъде наречена така чиято и да било смъртна присъда, беше ужасът на президента на „Янтар“ — не му даваше мира ни денем, ни нощем и вече трети път за шест месеца го вкарваше в сърдечната реанимация на Александровска болница. Де факто „Янтарбанк“ беше фалирала отдавна, но председателят на Българска народна банка, който беше негов кум и дългогодишен приятел, задържаше ликвидацията под претекст, че ако рухне банката, нефтеният гигант ще бъде въвлечен в активна несъстоятелност, ще обяви банкрут и трийсет хиляди работници и семействата им ще останат на улицата. Състоянието на „Янтарбанк“ се държеше в пълна, едва ли не държавна тайна, и се търсеха пожарни изходи от кризата... и ето, че тайната беше излязла наяве и кризата избухна.

— Кой ви каза, че този дълг се изкупува, господин Изов? — прегракнало, със сухо гърло и галопиращо сърце, попита Григоров.

— Имам свои източници, колега. Предлагам спасителен пояс за „Янтар“. Ние ще изкупим дълга на „Плама“ и лиценза на банката по номинала, а сградите на филиалите — за десет процента от себестойността. Така ще задоволите първите атаки на вложителите и ще имате време и за оздравителни мерки, и за отстъпление, ако се налага!

— И „Калибанк“ ще глътне „Плама“ на безценица?

— Може и така да се тълкува, но истината е, че ще гарантирам трийсет хиляди работни места. Помислете какво ще стане с вас и „Янтар“, ако истинското състояние на банката стане публично достояние.

Григоров мисли дълго, преди да попита:

— А ако откажа?

— Тогава Банка за Екологична Профилактика ще направи постъпки пред БНБ да изкупи дълга на „Плама“ — Плевен срещу един лев... Едно единствено левче от жалката ни, пробита валута, колега!

Това беше блъф. Ефектен, но блъф.

* * *

На 28 юли Ангел Григоров подписа преотстъпването на лиценза на „Янтар“, на 2 август навърши четирийсет години в тесен приятелски кръг, а на 6-ти, неделя, се качи на вилата си в Бояна и се разстреля с ловната си пушка.

Радиото съобщи за самоубийството във вечерната си емисия. Императора четеше Шекспир на поляната на „Ангор“, лятната си резиденция край язовир „Огняново“, и чакаше Нели да го извика за вечеря. Погледът му попадна на един пасаж. „Във всеки звяр има капка милост! В мен — не... Значи не съм звяр!“

— Напротив, звярът се пробуди!

— Каза ли нещо, Вал?

Не беше усетил Нели да излиза на верандата.

— Говоря си сам като лудите! — разсеяно отговори Императора.

* * *

— Тръгва! — чу Козела и запали колата. На „Патриарх Евтимий“ и „Левски“ настигна хюндая на главния секретар на МВР, остави две буферни коли и го последва. Секретарят, първият цивилен втори човек в министерството, зави по „Цариградско шосе“ и пое към Пловдив. Козела го следваше. Поддържаха средно около сто и двайсет километра в час, но след караулката секретарят Бързашки натисна газта до сто и шейсет. За беемвето на генерал Иван Жаров това беше средна скорост, но за японската лимузина почти пределна. Набра мобифона.

— Кара като луд — каза той, когато го свързаха. — Поднесете му подаръка веднага след мотел „Ихтиман“.

Емил Бързашки имаше любовница, която щеше да го чака в „Новотел“ — Пловдив. Беше наел апартамент и предупредил жена си, че ще отсъства до събота. Беше четвъртък и бързаше да се отдаде на римски удоволствия с едрогърдата секретарка и манекенка Грета, която доскоро делеше със самоубилия се президент на „Янтарбанк“. Беше осем вечерта, време за новините. Бързашки изключи касетофона и

докато сверяваше часовника си с радио „Хоризонт“, нещо твърдо се блъсна в колата, прелетя през покрива и падна далеч зад него. Наби спирачки и излезе. Торпедото и фаровете бяха в кръв... С разтреперени крака се върна стотина метра и видя мъжки труп, проснат по гръб върху асфалта. Трябва да изчезвам!, помисли в луда паника той, когато до него спря „БМВ-7 М“ и се появи Пентхаус с изумителна руса красавица...

* * *

— Напредва ли Концернът, Пентхаус?

— Горел-долу, Императоре...

— Викай ми Вал... ако това не те затруднява?

— Добре, Вал. Помниш ли моя прякор?

— Помня, Козел — Императора се усмихна приветливо. — Искаш ли едно уиски?

Пентхаус кимна. Седяха един срещу друг в приемната на „Нерон-Кали“, слушаха роковете на Георги Минчев и се наслаждаваха на онова, което американците наричаха Freedom from fear — „Свобода от страх!“ — състояние, което до такава степен обожаваха зад океана, че го бяха вписали като основно изискване в конституцията си.

— Заложил ли капаните?

— Шест трапа са пълни.

— От общо...

— Около трийсет. Ще те информирам подробно.

— Добре. Наздраве! — пиха. — Банките гърмят една след друга. „Калибанк“ е непоклатима, но БЕП може да бъде пометена от пороя.

— „Булбанк“ ми обеща реинвестиция...

— Заеби държавата, Козел. Предизвикай ревизия. Ще ти пратя мои кучета... истински финансови питбули. Уволняваш президента, целия борд, назначаващ президент Йосиф Каров и подготвяме сливане, формално. „Кали“ плаща с левове, но приема само долари. БЕП отваря менфрейм в Берн и служи само и единствено като канал за износ на валута. Тогава инфлацията на болшевишките боклуци ще ни гепи за кура!

— Как ще плащам заплати, премии, въоръжаване, превъоръжаване?

— Чрез „Калибанк“, Козел. Вписваш моята пехота в Ескадрона, раздаваш им сержантски чинове, назначаваш наш човек за счетоводител и хем „SIC“ сит, хем „ВИС-2“ цял. Ясно ли ти е?

— Да, Вал, но тогава трябва да наемем общ юридически съветник.

— ДВД, адвокатът Димо Вергил Димов. Поема делата на обединената структура и ние заминаваме да си печем задни-ците на Бахамските острови.

Козела се усмихна криво.

— Това би значело пълно и окончателно сливане на полиция и ъндърграунд.

— Козел, ние само ще му предадем официална юридическа и финансова форма.

Козела изпадна в дълбоко мълчание.

— Имам проблеми, Вал. Трябва да назнача нов шеф на Ескадрона. По устав не мога да съвместявам двете длъжности.

— Теди?

— Именно Теди. Студенокръвна жаба, змия...

— Наша порода? — усмихна се Императора. — Офисът в Синсинати действа, негрите поеха дрогата... „Братството на Йехова“ е под око... Време е Тодор Токев да се връща. Генерал Токев, исках да кажа.

— Кой ще го замести?

— Месалина.

— Кой? — недочул, попита Пентхаус.

— Екатерина Изова, бившата ми съпруга със сина си... Под смъртна заплаха... до края на живота си да не стъпва тук!

— Ще приеме ли?

— Да.

— Ще съсредоточим пари и власт, Вал. Ще стане опасно.

Императора го изгледа надменно и зло.

— Не България, Европа е тясна за нас. Да се маха! Братя Фокс ще я държат под дуло, а нашите дела — мъгла за нея. Да взима копелето на Вълка и да върви по дяволите.

Мълчаха дълго, отпиваха... Георги Минчев пееше „Сам на бара“.

— Да опитаме. Ако се окаже грешка, винаги можем да я оправим, нали?

Императора кимна.

— Катя в Америка, Теди поема Ескадрона, сливаме банките и създаваме картел — триумвират Жаров, Изов и Токев. „ЖИТ Интернешънъл“. Тогава не БСП, КГБ, ЦРУ и така нататък ебалници, а самият Господ Бог ще ни гепи за долуподписания!

* * *

Генералният директор на телевизията уволни способните и независими журналисти и върна на екрана болшевишките лекета, изхвърлени не толкова от неговите предшественици, колкото от времето. За определен период недоразумението, оглавяло така наречената четвърта власт, беше на първите страници на вестниците, нямаше телевизионна и радионовина без негово участие, а това го заблуди, че е историческа личност и от позициите на своята неповторимост може да поведе собствена политика, „независима“, както този болен мозък заяви публично. Първата му работа беше да анулира рекламните договори под претекст, че са неизгодни за телевизията, и свали от екран единайсет трийсетсекундни клипа, поръчани и платени от „Кали холдинг“. Императора изпрати ДВД да вразуми самозабравилия се празноглавец, но след като няколко поредни срещи бяха отлагани с лекомислено презрение, повика трима от уволнените журналисти, назначи ги в холдинга без документи, подписи и така нататък бюрократични формалности и изпрати Макака на лов.

Шофьорът на БНТ предупреди шефа си, че е паркирал пред дома му и влезе в отсрещното кафене да изяде сандвича си. Беше девет сутринта, понеделник, и от ранни зори личеше, че ще бъде един от горещите дни в годината. Когато шофьорът плати и посегна да отхапе първия залък, някой дръпна филията и го удари в тила... Друго не помнеше.

Телевизионният бос се избърсна, изпи прав кафето си и пъргаво заслиза по стълбите. На входа го пресрещнаха мъже с маски, упоиха го, навряха го в багажника на служебната му кола и потеглиха.

Разхождаха го точно двайсет и четири часа. На другия ден тримата журналисти на „Кали“ бяха назначени за заместник-генерални директори съответно на новините, икономическата политика и рекламното време. Клиповете бяха върнати на екран във време, значително по-добро от фиксираното в двустранния договор.

* * *

„Радиошефът мина по «тънката лайсна», както се изразяваха тарикатите. Колегата му от телевизията — със снизходителното разрешение на ДВД — му разказа на четири очи как изглежда едно денонощие пленничество. Не му спести нито задуха, нито ударите, нито фекалиите, с които беше залян като торта с глазура. Това беше напълно достатъчно независимото, демократично и надпартийно държавно радио да се превърне в слуга на «ЖИТ Интернешънъл», както беше започнал да се нарича холдингът след сливането на «Кали» и «Пентхаус».

* * *

Привърженик на Платон, Императора вярваше, че всяка държава се състои от елит, стража и роби. След като изчете устройството на обществото, той определи своето място и роля като елитарни, но и за миг не допускаше, че животът му ще се стече така щастливо, че да се озове като с магическа пръчка на върха на пирамидата, без да се налага да полага кански усилия, да пълзи като червей, да понася унижения, да имитира старателност, преданост и вяност, само и само да се окаже там — в сияйните салони на елита, към които не принадлежеше нито по рождение, нито по социален и икономически ценз. Но чудото се случи. Не само принадлежеше към Платоновия елит, той беше самият елит, от когото зависеше втората каста, стражата, и нейното издигане или изхвърлянето вовеки в непрогледните пещери на робството. Да, Валериан Изов знаеше това, но знаеха ли го околните...

«Не» — отговорът на Нели.

«Подозират го» — Козела.

„Да им се демонстрира брутално“ — Тодор Токев, Теди.

Кой е елит всъщност. Внуците на Буров, Чапрашиков, Губиделников... на Вазов, Славейков, Ботев... ако такива съществуват, потомците на индустриалците, едрите чокои, царските генерали и министри... На някои артисти, писатели. Но какъв елит биха могли да бъдат потомците на разни цървули като Пеко Таков, Мако Даков, Тано Цолов, Цола Драгойчева и така нататък. Край нямат болшевишките парвенюта, които си въобразиха, че им отива да летуват в Евксиноград. Или къде биха могли да се впишат купените, сплашени или компрометирани депутати, министри, банкери или квазиинтелектуалци на мъртвородената следдесетоноемврийска демокрация. Всички те бяха роби, но по-политично — а и по-безболезнено — би било да им се внушава, че принадлежат към охраната на изконните демократични ценности. Лъжа, но благородна. Театър, но убедителен.

„Подход на монарх“ — каза Нели.

„Нито ще разберат, че ги лъжеш, нито че са миманс в пиеса, чиито главни герои са други“ — Козела.

„Робът не се нуждае от митове, а от камшик“ — генерал Токев — Теди.

Прави сте и тримата, мислеше Императора, но това не значи, че няма да бъде аз този, който ще определи мястото ви в социалната скала. Нели беше елитарната му партньорка и всеки момент щеше да я афишира. Беше убил сводника ѝ и двама от четиримата ѝ сексуални клиенти. Когато откриеше и другите двама, курвенската ѝ биография щеше да е мъртва. А тя... прости, Господи, романтичните ми пориви... Императрица! Нели? А другите двама?

* * *

И Козела, и Генерала бяха лоялни съдружници в „ЖИТ Интернешънъл“, но това не значеше, че не водят таен живот и не подсигурият спасителни изходи за кризи в отношенията. „Няма жив герой!“ — беше девизът на Козела, а животът имаше задължението да потвърждава тази сентенция. „Не героят е мъртъв!“ Не! „Няма жив герой!“ — беше истината, а героизмът — глупост, инфантилизъм, психическо разстройство, снижен праг на самосъхранение. Козела

знаеше, че е страхлив във въображението си и безразсъдно смел в гордостта си, а това беше смъртноопасно за човек с неговата професия. От една страна, обичаше и се доверяваше на съмненията си, от друга, беше готов да ги игнорира при най-незначителното уязвяване на личността му. Трябваше да поднови отношенията с Морис Алкалай или да легне под секирата на КГБ. С фантазията си знаеше какво ще се случи с Пентхаус, ако поведе война с Центъра, но цената на мира беше връщането на Оливия, а гордостта му въставаше, озъбваше се като ротвайлер и тръгваше в атака. Руснаците бяха най-голямата работа в света. Ако бяха писатели, бяха Достоевски, ако бяха убийци — достатъчен беше само Ленин, убиец на убийците, Атила е сухо конско лайно в сравнение с него. Ако решеха да не ебават закони, бяха такива гангстери, че сицилианските пръдльовци изглеждаха като че ли всеки миг ще запоят хора на „Набуко“. Императора каза: „Ще минем без КГБ, ако се налага!“, но Теди му беше изброил над петдесет бригади на „Нева“ само около морето, а колко бяха в страната, Господ знаеше.

Докато на верандата на „Пентхаус“, надвесен над централна София, се чудеше на кого да вярва — на фантазията или на гордостта си — Оливия реши проблема.

— Татко ни кани в Пицунда, Иван. Можеш ли да отсъстваш две седмици?

— Да — машинално кимна Козела. — Пицунда? Къде е това?

— Грузия... Там Кавказ се спуска в Черно море. Ще видиш вилата на Сталин, Хрушчов, Андропов и останалите комунистически хегемони.

— И баща ти ни кани... теб и мен? На курорт?

— Соломон и Бесния са мъртви... Аз съм свободна жена. Ти — моят приятел... Господ знае, някой ден...

Козела взря левантинските си очи в ледовитите езера на литовката.

— Япончик е жив.

— Да — Оливия седна, взе чепка грозде, внимателно постави едно кехлибарено зърно между карминовите си устни. — Може би генералите Алкалай и Жаров ще успеят да усмирят бандита Япончик.

Козела мълча омаян, връхлетян от шемет. Всичко идваше внезапно в тоя шибан живот, д'еба мама му — и щастието, и кучешкият край.

— Искаш да отидем в Пицу... и с баща ти да решим как да скъсим с една глава афганската легенда?

— Да, Иван. Искам. Татко чака отговора ти на телефона.

Алкалай беше любезен, дори весел, нарече го „голубчик“, но в края на разговора не забрави да поиска с лихвите шестте милиона долара на Майкъл Чьорни, с които мъртвият евреин оперирал от името и в полза на „Братята на Йехова“. С трийсетте процента лихва това правеше повече от осем милиона.

Доларът! Това беше цената на любовта на Оливия и смъртта на Япончик, който вече я търсеше в Москва. Пустият му долар! Той беше ебал мамата на Съветския съюз, на социалистическия лагер, на СИВ и на Варшавския договор, че него ли щеше да пожали.

Преди да се върне при Оливия, Козела вече знаеше, че му предстоят независими от „ЖИТ Интернешънъл“ банкови операции. Нямаше никакво време. Трябваше да започне да действа още тази нощ.

* * *

Теди взе душ, запали цигара и легна на канапето пред телевизора. Докато блуждаеше с дистанционното по каналите, погледът му попадна на някакво модно шоу. Пако Рабан гостуваше в София. Стар комунистически трик — бяха готови да поканят и Сатаната само и само да омаловажат посещението на Негово величество Симеон II в родината. Да, ама не! Не им минаваше номерът. Монархизмът или поне антикомунизмът беше избухнал като бомба и така заля страната, че болшевишките министри се изпокриха кой къде свари — от Ханой до Нью Йорк... Погледът му попадна на една от манекенките и скочи като ужилен. По пътеката вървеше самото съвършенство. Конферансието спомена някакво име... Българка? Теди натисна звънеца и охраната нахлу в хола.

— На вашите заповеди...

— Млъквай! Ела тук. Гледай! Къде се провежда това ебано ревю?

— НДК, господин генерал.

— Сядай тук. Колко циви имаме в къщата?

— С мен шест.

— Гледай! — Теди скочи и му посочи с пръст, забит в екрана. — Виждаш ли тази манекенка? Запомни я добре. Запомни ли я?

— Да, господин генерал.

— Бягай в НДК. Веднага. Ще научиш всичко за нея — име, адрес, телефон, любовник, ако има, в коя фирма е манекен... Всичко, ако не искаш да ти одера кожата. Обади се веднага, като събереш информацията!

Теди се облече бавно, постара се да заприлича на уелския принц, поля се обилно с „Паша“ и зачака. Охраната се обади след трийсетина минути. Манекенката се казваше Грета Миладинова, живееше на Петте къшета и имаше дълга биография. Бивша секретарка на покойния президент на „Янтарбанк“ и настояща любовница едновременно на Бързашки, злополучния главен секретар на болшевишкото МВР, и по-лошо, много, много по-лошо — на шефа на „Пирана“ Младен Бухалов — Баджо, един от най-безпощадните убийци в страната. Война с „Пирана“? Това значеше война с борци и бивши ченгета, а на Теди му се драйфаше и от едните, и от другите, въпреки че командваше Ескадрона на смъртта.

Майната му, щеше да мисли после. След ревюто Грета беше отишла в „Суингинг хол“ с компания и Теди щеше да я види на живо. Ако ефектът на живо се покриеше с телевизионния, щеше да прати Ескадрона срещу Баджо и бандитските милиони на „Пирана“, макар че не парите щяха да бъдат главният му мотив. Генерал Тодор Токев — Теди избра ваза от яспис сред кой знае от кого събираните съкровища на Ескадрона, уви я като сватбен подарък и отиде в заведението, придружен от елитната си охрана.

Грета беше прехвърлила трийсетте, но беше самото изкушение и го знаеше. По-лошо — декларираше го.

— При мен е голяма навалица, приятел — гледайки го през чашата, каза тя. — Ако си толкова смел колкото елегантен, можеш да си опиташ късмета!

— Оцелявам. Това е достатъчно.

Лицето на Грета се опъна, страх се мярна в очите ѝ.

— Ще видим — тихо промълви тя. — Пригответи си легендата. Шефовете на „Пирана“ идват при нас.

Теди замръзна. Нямаше право на публични скандали, но нямаше и начин да се измъкне.

Сам попаднах в трапа!, помисли ядосано, когато чу:

— Добър вечер, генерал Токев. Човек с вкус ви е препоръчал това заведение.

Обърна се. Зад гърба му беше печално известният гангстер Баджо.

— Генерал? — искрено учудена извика Грета.

— И то какъв! — мазна усмивка цъфтеше върху лицето на бандита. — Генерал Токев командва Ескадрона на смъртта.

* * *

Уж случайно, Бухалов събори ясписа от бара и го натроши на хиляди парчета. Теди се усмихна. Знаеше, че е красив. И че усмивката озарява лицето му като на светец ореола.

— Право е бандитчето, госпожице. Наистина съм генерал! — надвеси се над ухото му, беше цяла глава по-висок, прошепна: — Това беше краят ти, джудже! — и напусна заведението.

II

„Човекът-тайна“, Лозев, се върна в България след дълго отсъствие — поиска среща с ръководството на „Пентхаус“. Дебелия и генерал Боев бяха мъртви, но Валентин Андреев и Михаил Младенов — Мишел се отзоваха на позива. Беше юли, неделя на обяд, в градината на Руския клуб беше заета само още една маса и никой нямаше да пречи на деловия разговор на старите съратници. Поръчаха водка, черен хайвер и дълго бърбиха общи приказки, очаквайки някой да изплюе камъчето.

— Какво става в държавата? — все пак попита Лозев.

Спогледаха се усмихнати.

— Сериозно ли не знаеш? — на свой ред попита Мишел.

— Може ли батакът да е толкова всеобхватен, колкото твърдят вестниците?

— Брат ми е лекар — намеси се Валентин Андреев. — Педиатър. Беше пълен въздържател. Сега пие като донски казак. Опитах да му говоря. Родният ми брат ме напсува на майка. Каза: „Докато девет от десет деца са болни от глад, не ми давай съвети, другарю комунист!“

— Не може да бъде! — възкликна Петър Лозев. — В тази страна не е имало глад и по време на войните!

— Сега гладът е повсеместен — тихо отговори Андреев.

Мълчаха дълго.

— И това е дело на комунистите? Младите образовани кадри, необременени с идиотщините от миналото?

— Точно те! — Мишел намаза хайвер върху ръженото хлебче, изстиска лимон отгоре и му го показа. — Този залък се равнява на месечния доход на средния българин.

Ново мълчание ги затисна. Вече никой не поглеждаше хайвера, но поръчаха втора бутилка водка.

— Да ги свалим, щом са чак такива некадърници — като на себе си каза Лозев.

— Лошото е, че няма с кого да ги заместим.

— Глупости, Мишел. Не може да не намерим двайсет способни мъже сред един милион социалисти.

— Де да беше глупости. Корупцията е просмукала като... acid^[1] костната система на партията. Информационната завеса се вдигна. Сега и децата знаят, че Ленин и комисарите са били шайка крадци, избили една трета от Русия в името на равенството, за да отворят милиардни сметки в западните банки. Знаят, че Сталин изби друга трета, за да издадат кодовете на банковите влогове и заграби заграбеното. Каквито учителите, такива и учениците. Държавата се краде под формата на приватизация, социална реформа, свободно банково предприемачество. Основните крадци са обучените в европейски и американски колежи комсомолци.

Лозев погледна въпросително Валентин Андреев.

— Чуваш самата истина, Лозев. Гадната, горестна истина за пълния разпад на всякаква нравственост.

— Добре де... Нали има опозиция, мама му стара.

— Шайка гладни копелдаци, които мечтаят да се доберат до кокала.

— Светът познава смесени управленски модели, коалиционни, експертни, служебни...

— У нас нищо не помага, Петре... Освен дървото. Трябва да се вдигне мораториумът върху смъртното наказание, да се избият последните три кабинета до крак... Без съд! Назидателно! Народът ще знае за какви грехове са разстреляни!

— Народът може би, Валентине, но светът — не!

— На прехваления демократичен свят въобще не му пука за нас.

Ново мълчание, гарнирано с водка, главоболие и все по-тягостно настроение.

— Очаквате да кажа военно положение, нали? — все пак Лозев наруши тишината.

— Няма значение кой ще го каже! — обади се Мишел. — Не военно положение, а откровен военен преврат! Светкавичен и безмилостен! Това е единственият изход от блатото. Никакъв комунизъм, социализъм... Всички „изми“ намирисват на онанизъм. Отвратени от корупцията и продажността на политиците в синьо, червено, зелено, лилаво и така нататък, военните взимат в ръцете си съдбата на отечеството и пращат на майка им в пътката всички

политически лидери, банкери, профсъюзни деятели и, разбира се, бандитите... Пиночет! Стадионите в телени мрежи. Който иска да напусна държавата, да върви на майната си, който остане, ще изтърпи присъдата си и ще живее само и единствено от собствения си труд.

— Западът няма да приеме хунта, Мишел. Утре започва двайсет и първи век.

— Греша, Лозев. Аз съм историк. Формално светът осъди превратите на Франко, Салазар, Пападопулос, Еврен, Пиночет, но всъщност ги подкрепи и помогна на временните диктатори да кюртират държавата си от бандитизъм и корупция. До един изброените войници са национални герои на страната си!

* * *

Същата вечер, 23,30. Терасата на хотел „София“, наречена „Панорама“.

— Аз съм пиан, момчета — каза Лозев. — Ще повърна. Намерете аспирин, ако е възможно.

— Повърнах два пъти — усмихна се Мишел. — Ние сме трима пияни лайнари, решили да ебат мамата на България.

— Не дрънкай глупости — Валентин стана. — Ще намеря аспирин, дори ако трябва да накарам шибаните келнери да разбиват някоя аптека.

Заваля дъжд. След убийствена десетдневна задуха облаците се сблъскаха в гръмотевична канонада, изви се вихрушка, заваля като в притчата за Потопа.

— Преврат? — като на себе си каза видимо освеженият Лозев. — Сондаж сред генералите!

— Сред капитаните — обади се Мишел. — Генералите правят преврати в Африка и по тихоокеанските острови.

— Имаш ли предвид офицери?

— Да, Лозев. Трябва да подготвим терена. Имаме предварителна работа.

Генерал-полковник Лозев, шеф на ВКР, шампион по пистово колхозене, четирийсетгодишен, говорещ основните езици по света, бързо излизаше от алкохолната криза. Сега, осветен от бурята като от

сценични прожектори, той изглеждаше непоклатим като сфинкс и фанатичен като камикадзе пред таран.

— Можеш ли да степенуваш полезните ходове?

Мишел кимна, втренчен в лицето на Валентин Андреев. Може би историкът, социологът и политологът на тайните служби трябваше да вземе думата.

— Говори! — уморено каза „поетът“, стана и излезе на терасата. Секунда по-късно го видяха да подлага тил на пороя и да повръща върху площад „Народно събрание“.

— Трябва да инфектираме опозицията! Бандитизъм! — започна Мишел. — Ще инфилтрираме криминални типове Във висшия екип. Ще им подхвърлим лесен достъп до големите мангизи. И ще ги компрометираме, като му дойде времето.

— Кадри?

— Чакай. Ще дойде ред и на подробностите. Вторият ешелон — директори, сини кметове, шефове на регионални координационни съвети... според рецептата: „Кой е големият враг на първия?“...

— Вторият?

— Точно така, Лозев. Повсеместно разпалване на алчност и завист. Сам знаеш, в полезрението на нашите служби попадат предимно мегаамбициозните типове.

— Практиката го доказва, прав си... — Лозев запали цигара и дълго се взираше в пушека. — Създаваме набор от компромати за пред електората, без да се готвим за изборна победа?

— На пръв поглед. БСП няма нужда от компрометиране. От Ленин до Виденов историята ѝ е низ от кражби, измами, некадърност, бездарие... Но когато извадим танковете на улицата, светът ще попита: „Щом властта е толкова компрометирана, защо не дадоха шанс на опозицията?“ Тогава ти, генерале, от името на хунтата, която оглавяваш, ще им докажеш крилатата фраза на Щастливеца „И едните, и другите са маскири!“.

Лозев очакваше да бъде избран за водач на преврата, но сега, когато го чу с ушите си, му трябваше време да потисне вътрешния триумф и усилия да не му позволи да избие по лицето.

— Опозицията-а-а — проточи глас той. — Кой трябва да се заеме с нея?

— Поета. Има готови разработки, подбрани хора... Изчакай да се справи с кризата. Той е стар войн и бързо ще влезе във форма.

Чуваше се далечен тътен. Бурята отминаваше на изток, скоро и пороят щеше да стихне.

— Сваляме нашата власт, компрометираме опозицията, а после?

— Не бързай, генерале! Действат много допълнителни сили. Фракциите на КГБ — „Нева“ и „Братството на Йехова“ — монархистите, „ВИС-2“, „SIC“, „Кали“ или „ЖИТ“, както се наричат сега, „Пирана“, „Аполо-Болкан“ и не на последно място нашата рожба — Ескадронът на смъртта.

* * *

Същата нощ, 3,15,бара на хотел „София“, по време на еротично-вариететната програма.

— Кой е генерал-полковник Иван Жаров? — попита Лозев, взрян в бръснатата вулва на стрийптизърката.

— Бившият майор Иван Милетиев — Козела — отговори Мишел. — Дебелия го натрапи за шеф на Ескадрона след смъртта на Стоян Боев. Когато и Дебелия „спихна гумите“, Алкалай го наложи за глава на „Пентхаус“.

— Сега държи в ръцете си и двете структури?

— За приемник на поделение единайсет тринайсет посочи своя партньор Тодор Токев — Теди. Млад убиец, около трийсетте. Алчен и безмилостен. Козела го произведе генерал-майор и командва хиляда и петстотин цеви чрез него.

— Още един презрян тип с власт — замислен, като на себе си, каза Лозев. — Тежко на това общество, в което презрението е по-слабият двигател от алчността и властолюбието.

— На никой и наум не му минава да го презира — обади се Поета. Макар блед и оросен със ситна пот, той отдавна не беше пиян, стоеше с гръб към стрийптиза и теглеше на кантар думите на събеседниците си, с които — с всеки изминал миг — ставаха все по-обвързани партньори и съзаклятници. — Напротив, всява ужас във формации като SIC, ВИС, Аполо, Корона...

— Изпусна „Кали“, Валентин — Лозев беше живял дълги години в Америка, често мислеше на английски и не ползваше звателния падеж в българския език.

— Той е „Кали“, генерале! Поне една съществена част от него.

Анализът на Валентин Андреев, „поетът на Държавна сигурност“, беше доста точен, макар и непълен. Беше прозрял какво се крие зад абривиатурата ЖИТ, сливането на банките на „Кали холдинг“ и „Пентхаус“, разпределението на функциите в триумвирата Жаров-Изов-Токев. Грешеше по отношение целите на „ЖИТ Интернешънъл“, приписваше им опит да унищожат гангстерските групировки и завземане на сенчестия пазар. Вменяваше смъртта на Дебелия, Тодор Беров и генерал Боев на Бесния, но това беше несъществена подробност и не променяше същността на новата хидра, пръкнала се като мутант от собствения им „Ескадрон на смъртта“.

Стрийптизът свърши, програмата също... Подиумът загасна, публиката оредя, по уредбата се въртяха стари шлагери, осветлението беше обрано до сумрак.

— Така представената картина крие неизвестни, Валентин. Защо Центърът и Алкалай толерират „ЖИТ“, след като „Нева“ е тяхно изчадие, а „Нерон“, „Кали“ или новия холдинг изби герои афганци като Степанчик, братя Пас, Чайковски, Винокуров, манджурците и стотици други. Имаш ли задоволителен отговор?

— Отговорът е прост и библейски. Мъртвите с мъртвите, живите с живите — учи светата книга. Афганците са мъртви, но „ЖИТ“ и Центърът преплетоха живите си интереси. Парите на Майкъл Чьорни с лихвите сигурно са стигнали десет милиона долара и са в „Калибанк“, а Пентхаус държи в ръцете си дъщерята на Алкалай.

— Ясно — Лозев се усмихна. — Просто и ясно. При така подредените карти имаме ли естествени съюзници?

— „Криша“ — обади се Мишел. — Япончик, Монгол, армиите им в Брайтън — Ню Йорк и руските отбори в Питър, Москва, Казан, Одеса...

— Във връзка ли сме с Япончик?

Мишел поклати глава.

— Това е твоя работа, генерале. Япончик иска парите на Чьорни и дъщерята на Алкалай. Ще подаде ръка на всяка легитимна сила, която се наеме да задоволи претенциите му.

— Легитимна?

— Тази нощ ние се превърнахме в Легион на честта и националното спасение! — кротко продължи Мишел. — Създаваме структури, търсим контакти, разширяваме лъчите по хоризонтала и, ако е рекъл Господ, отърваваме горката държава от крастата на бандитизма, корупцията и политическото невежество. Организацията трябва да се сдобие с форма и ти, нейният водач, да одобряваш или отхвърляш бъдещите контакти.

След дълго мълчание Валентин Андреев процеди през зъби:

— Бог да благослови Легиона, господата, и неговия водач — генерал-полковник Петър Лозев!

Амин!, помислиха висшите ченгета от бившата ДС.

* * *

7,10 сутринта, ресторанта на аерогара София.

Ядяха шкембе чорба, пиеха леден „Туборг“ и разсеяно наблюдаваха излитането и кацането на самолетите. Беше свежа и чиста утрин. Бурята беше отмила праха на вечно мръсната София, прочистила въздуха през озоновия си филтър и беше истинско удоволствие изтрезняването по старата изпитана рецепта. Лозев довърши чорбата, запали цигара и огледа партньорите си.

— Да подредим по значимост операциите... — погледна Поета.
— Валентин, това е по твоята част.

— Комсомолците се пържат в собствен сос, троянски коне в опозицията, под око КГБ и „ЖИТ“. Подготвяме военните, изостряме апетита на „Криша“, избираме деня и провеждаме кюртаж под кодово название... „Възкресение“? Как звучи?

— Точно и лесно за възприемане — каза Мишел.

— Изстрел в десетката, Валентин — генералът изглеждаше възбуден и напрегнат. — Време е да говорим с имена.

— Мразя имената!

— И аз — потвърди Мишел. — Старото полицейско правило. „Името е куршум, изстреляш ли го, връщане няма!“

Лозев се усмихна.

— Добре, колеги. Време е за имената.

— Япончик, Сенка Маленкий те безпокои.

— Слушам, солдат.

— Оливия е в Русия.

— Москва?

— Пицунда. С придружител.

— Любовник?

— Така твърдят „свинските уши“ — това беше понятие за доносник-доброволец, на когото не се плаща и се вярва петдесет на сто.

— Име?

— Алкалай го пази като Кохинор. Достъпен е за морски бинокъл.

Япончик се разсъни, скочи, дръпна пердетата и се взря с празен поглед в одеското пристанище. Там долу се люшкаше яхтата „Койот“, с която още тази нощ щеше да тръгне на юг, към Грузия.

— Това ли е всичко, Сен?

— Почти... Следобед пристига Монгол. Къде да те търси?

— Хотел „Черномор“ в Сочи... Искam дузина казаци... Въоръжени до зъби... Хеликоптер, ракети и всичко необходимо за електронно подслушване. Ти си атаманът, Маленкий.

— Кога е атаката, Япончик?

— Сбор в „Черномор“. Ще действаме според обстоятелствата, солдат — Япончик се съблече гол и влезе в банята. — Ще ме търсят варненски разбойници. Шефът им се казва Кала!

— Да ги взема на юг.

— Ще ги настаниш в „Росия“... Да чакат... Колкото трябва, толкова. Ясен ли съм?

— Ясен като месец, матъ твая...

Япончик реши да вади втели картофи с чужди ръце и изпрати Сенка срещу вилата на Алкалай. Знаеха два-найсетстепенната й осигуровка, владееха прихващане на капани, лазерни щитове, преодоляване на невидими заплахи и невинни крепости с внушителния вид на пирамидите и крехки като черупки на яйца. Казаците на атаман Семьон Фрин — Маленкий бяха превземали двореца на афганистанския президент Хафизула Амин и тази плейбойска вила им се виждаше беззащитна като детска ясла.

Загинаха. Не остана жив казак да разкаже какво се е случило в Пицунда през нощта на 7-ми срещу 8-ми септември. Япончик пиеше уиски в „Черномор“, когато поредната лоша вест стигна до него. Не му вървеше. Да, категорично можеше да заяви, а и да докаже, че зарът тече в негов ущърб. Излишно беше да хленчи на глас.

— Трябва да примамим Алкалай в България.

— Как? — попита Монгол.

— Не знам...

— Оливия?

Япончик го погледна с празен поглед.

— Познавам я... И тя ме познава. Ще ѝ замирише на лайно... Не. Мисли друг трик... Нещо, което го няма дори в литературата.

— Ти мисли, Япончик. Оливия е твоя жена!

— Де да беше — лицето на афганеца сиво, та черно, настроението буреносно, та взривоопасно. — Обратно в България, Монгол. Щом „Калашников“ е негоден, ще опитам „Паркер“.

— Лошо ли ти е, Слав?

— Не ми върви... Не ми е добре... Да, мога да кажа, че ми е лошо — Япончик млъкна задълго. — Щом не приемат откритата среща на бойното поле, ще се стреляме на полетата на демократичната преса...

Монгол го изглежда със съжаление, но и със съчувствие. Наистина не е добре старият степен вълк Слав Иванов, Япончик!

* * *

— Къде са парите, Пентхаус?

— В куфара, господин Алкалай.

— Колко?

— Осем милиона, седемстотин трийсет и шест хиляди.

— Точната сума е осем милиона, седемстотин трийсет и пет и двеста щатски долара.

— Аз не съм дребнав, генерале.

— Видимо, Пентхаус. Добре дошъл на Кавказ. Вземи душ, освежи се и ела да поговорим.

Козела се огледа.

— Къде е Оливия, господин Алкалай?

— Наричай ме Морис... Подрежда вашата вила, Пентхаус. Адютантът ще ти покаже къде те чака дъщеря ми.

Беше първата им среща на четири очи.

Втората:

— Къде е дъщеря ми, Пентхаус?

— Казвам се Иван, Морис. Спи...

— По-добре... Пиеш ли, Иван?

— Рядко и малко, Морис Абрамович.

Рузвелт... Разбира се Алкалай беше оживяло атлетично превъплъщение на Франклин Рузвелт и подсилваше тази прилика.

— Оливия ли настоя да ме наричаш Морис Абрамович?

— Да.

— Аз съм евреин. Руският церемониал не е задължителен, Иван... — погледна го въпросително.

— Иван Ангелов Жаров?

— И това е истинското ти име?

— Не.

Рузвелт не попита за подробности, Козела не се чувстваше длъжен да се изповядва.

— Как доби кеш? Експроприация?

— Не.

— Собствени извори на ресурси?

— Нещо подобно.

Морис Абрамович Алкалай се усмихна уморено, изпи водката като руснак, наля нова чаша от двеста грама.

— Девет милиона долара са дребни пари, Иван. Аз съм богат човек.

— За какво ти бяха тези дребни пари, Морис?

— Изпит.

— Сега, като са в джоба ти... какво ще правиш с тях?

— Ще ти ги върна — Рузвелт му подаде чек за девет милиона долара във „Фореин банк“ — Цюрих. „Булбанк“ беше кореспондентската банка в София.

Мълчаха дълго.

— Плановете ти, Козел?

Генерал Иван Милетиев, Жаров, Пентхаус — Козела се усмихна вътрешно.

— Ще се върна в България.

— Цел?

— Ти кажи целта, Морис. Твоята цел, която върна чека в джоба ми!

— Бързаш, приятелю... Истинският евреин никога не се изповядва преди третата среща с равина!

Третата среща:

— Къде е Оливия?

— Плува. Рота автоматчици я следи с катери в морето.

— Ти не плуваш ли?

— Аз съм рейнджър, Морис. Ползвам всякакъв транспорт... добре.

— Включително въздушен?

— Включително — кимна Козела.

— Това е третата среща. Време е за целта.

Рузвелт изпъна дългите, обути в туид крака, кръстоса вечните си обувки „Поанкаре“, запали „Давидоф“, изпусна тихо дима.

— Русия е кървава смърдяща помийна яма. Надига се жалкият й антисемитизъм. Не ми се живее тук. Аз съм евреин. Рожба на медитеранския климат. Време е да превземем България.

Пентхаус беше втрещен.

— Ти и аз?

— Ти! Аз... Ришельо, Мазарини, Суслов... Който си избереш от сивите кардинали!

— Защо се спря на мен, Морис?

— Защото оцеляваш, Козел. Ти ликвидира легендата Япончик. Той ще влезе в историята редом с Емелян Пугачов и Стенка Разин.

— С това трябваше да започнеш, господин генерал. Ще ви разочаровам. Япончик не е сред труповете...

Рузвелт не трепна.

— Жалко — усмихнат приветливо, каза той. — Забрави този разговор. Явно три срещи не са достатъчни.

— Чекът е на твое разположение, Морис.

— Забрави и за чека... Мисли за здравето на Япончик. Мине ли погребението му, тръгваме на югозапад.

На четвъртата среща козела доведе Оливия.

— Забавлявате ли се, деца — попита Алкалай. — Иван, да не забравя, Япончик е в София. Имаш ли представа защо?

Търси реванш! — помисли Козела. — КГБ му знае триковете и Япончик обяви гроздето за кисело, но в България..

— Не, Морис, нямам представа, но ще опитам да разбера къде бие сонди.

* * *

Императора и Нели се чукаха лениво, пушеха, отпиваха глътки бяло вино и си шепнеха възбуждащи мръсотийки, макар че и да ги крещяха, нямаше кой да ги чуе. Охраната беше зад оградата на резиденция „Ангор“ и в двата глисера в язовира, които се виждаха през дантелените пердета. Бяха легнали уж да дремнат преди пътуването — довечера летяха за Париж — а бяха на път да завършат третия акт, вкопчани един за друг като удавници. Извъня мобифонът.

— Япончик е в София, Императоре — каза Теди. — Козела в Москва... Поне в Русия. Да му приготвя ли сватбен подарък?

— Афганец на фурна?

— С лимон в устата и морков в гъза! — генералът на Ескадрона се изсмя с безцветния си глуховат баритон.

Опасно, безчувствено и мръсно момче беше Теди, но идеалният човек за работата, която му бяха поверили.

— Знаеш ли къде е?

— Не.

— Това ли искаше да ми кажеш?

— Търся, Императоре... Пуснал съм всички териери по следата. Ще те държа в час. Всъщност, обаждам се да ви пожелаая „добър път“.

— Благодаря, Теди. Ще се видим след две седмици — Император Валериан изключи, отпи глътка и отново се впи като пиявица в бившата проститутка и кой знае... бъдеща Императрица.

* * *

Теди му хвърли прах в очите. Беше вдигнал на бойна нога цялата наличност на Ескадрона, но я изпрати не по следите на Япончик, а срещу гангстерите на „Пирана“. Джуджето Баджо си беше позволил луксозен „овърдрафт“ в онзи пъб и днес... утре щеше да си плати. Генерал Токев щеше да бъде пълновластен господар на „ЖИТ Интернешънъл“ петнайсет дни — предостатъчно, за да представи на съдружниците си новата война като неизбежна.

Лежеше по гръб, ядеше грозде и чакаше първите резултати от бойните действия, когато се обади Грета.

— Как сте, господин генерал?

— Мечтая за теб, изкушение.

Грета се засмя звънко.

— Около мен е опасно! Знаеш, нали?

— Забравих да ти кажа, че съм безумно смел. Аз съм нещо като храбрия шивач, мечта неосъществима.

Секретар-манекенката онемя на слушалката.

— Знаеш ли какво е ад, генерале?

— Не.

— Бивша мечта — тихо каза Грета. — Така пише в книгите.

— Какво пише за настоящите мечти, видение?

— Изискват постоянство и търпение...

— Не разполагам с нито едно от двете! Кога ще те видя?

Грета притихна задълго, преди да каже:

— Не знам. Ще се обадя — и изключи.

Едва тогава Теди се сети, че не ѝ е давал номера на мобилния си телефон и че по никакъв начин не би могла да го има, ако не го е взела от „Мобилтел“. Провери веднага. Никой не беше се обаждал да иска номера.

Половин час по-късно започнаха да текат комуникетата на бойните действия. „Личният егоизъм е в основата и на най-благородните пориви!“ — казваше баща му и Теди поведе безмилостна война за свободен достъп до сексапилното изкушение Грета, но ако спечелеше — нещо, в което не се съмняваше — щеше да излекува обществото от бандитската краста „Пирана“.

Под щита на ЦСБОП Ескадронът на смъртта удари едновременно офисите на гангстерите в Русе, Силистра, Търговище, Добрич, Шумен, Разград и Варна. Претекстът беше регулярна

проверка, но мутрите бяха сърбали попарата на „регулярните проверки“ и почти навсякъде оказаха отпор. Баретите имаха заповед да избягват мокрите дела, но Ескадронът — точно обратната. Бяха въоръжени с дебалансиран патрони и стреляха дори при неволно движение, камо ли при опит за бягство или — не дай, Боже! — съпротива. На място бяха разстреляни единайсет бандита, осем починаха по пътя за болницата и трийсет и четири души бяха подложени на спешни операции, половината от тях с ефимерен шанс за оцеляване. Петстотин ескадронисти бяха разхвърляни към подстъпите на „Пирана“, но Борис Бухалов — Баджо отсъстваше и Теди ги въздържаха от атака.

— Ще чакате, докато се появи джуджето! — беше заповядал той. — Дори с риск да изпукате от глад!

Баджо се бавеше. Теди беше пратил ченгетата да установят всичките му телефонни и мобифонни номера, но освен че блокира капани и явки, друг резултат не постигна. Замирисало му е на мърша и е хукнал през границата! Провери едно след друго капепетата — не беше напуснал държавата официално, но това не значеше, че не е минал на десет метра вляво или вдясно на някое от тях. Трябваше да чака... Чакаше. Огладня. Прати охраната за скара. С чаша уиски в ръка, бос и гол под хавлията, взе да броди нервно из хола. Като се наяде до пръсване и изпи три ледени „Загорка“, очите му взеха да се затварят и заспа на канапето срещу гърмящите шлагери на Ем Ти Ви. Събуди се в три през нощта. Звънеше мобифонът.

— Господин генерал, Борис Бухалов ви буди — чу той остър, режещ тенор.

— Колко е часът... Кой сте вие? Името нищо не ми говори.

— Аз съм Баджо, генерале. Приятелят на Грета...

— Оня от кръчмата?

— Същият... Разсъни ли се? Имам сериозни оферти... Или, колко искаш, така ги наречи?

— Чакай да се изпикая, бандитче. Сърди се на себе си, ако си ме събудил залудо!

Теди хукна през апартамента, скрита спящата охрана, процеди през зъби:

— Свързвате се с нашите хора в „Мобилтел“ и БТК. Искam точното местонахождение на повикването, имате три минути,

провалите ли се, ще ви одера живи! — и седна да мисли. Баджо и Грета знаят номера на мобифона. Баджо се готви да я изтъргува срещу живота си. Ако приема, ще разполага с моето документирано предателство и ще ме обвини в убийството на бандата си.

— Говори, боклук. Опиташ ли да се майтапиш с мен, ще ти скъсам гъза!

— Кротко, генерале — Баджо се опита да имитира смях. Не се получи. Теди беше гърмян пес и отдавна се беше научил да разпознава истинските настроения и по глас, и по лицева маска. — Спри Ескадрона и започваме делови разговор. Мъжки, както му казваме ние.

— Втори път намекваш за Ескадрона, джудже. Май ме бъркаш с някого.

— Спри безсмисленото клане, генерале! Моля ти се. Прибери войската. Готов съм на всякаква цена... дори Грета!

— Какво Грета?

— Ако искаш, твоя е... Стига кръв, генерале.

— Ти робовладелец ли си, бе — Теди се изсмя гръмко и искрено. — Грета да не е твоя собственост... и за какви кланета, кървища и Ескадрони бълнуваш? Намираш ме вкъщи спящ, а не на някакво си шибано бойно поле, начело на някакъв шибан Ескадрон.

— Искаш ли Грета? — изкрещя Баджо.

Още малко, лайно такова, и ще ти кажа какво искам! На четири очи, докато не станат две — моите!

— Къде е Грета?

— Тук... до мен... искаш ли да я чуеш?

— Да.

— За Бога, господин Токев, спрете Ескадрона — изкрещя секретарката-манекенка. — Ще ме убият, Теди... Ох, Господи!

— Чу ли я? — Баджо беше грабнал слушалката. — Чу ли я, или не?

— Да. И какво?

— Искаш ли да я получиш... пълна със слама?

Теди погледна часовника си. Бяха минали почти две минути.

— Слушам те внимателно, Баджо. Говори смислено и бавно. Каква ти е Грета? Любовница или заложница? Чия кръв е пролята? Кой я проля? Каква е ролята на митичния Ескадрон? Съсредоточи се и ми отговори... Почнеш ли с пиянските брътвежи, изключвам и заспивам!

Шефът на „Пирана“ мълча десет скъпоценни секунди.

— Генерале, петдесетина наши служители са в преразход. Кой студен, който бере душа, който в анестезия. Това е работа на Ескадрона на смъртта! Ти ги командваш... Спри, за Бога! Грета беше мое гадже, няма да те лъжа. Вземи я, щом държиш на нея... Не струва петдесет млади мъже, дори да ѝ е златна шундата!

Влезе охраната. Теди ги попита с поглед: „Открихте ли адреса?“ и те с поглед отговориха: „Открихме го!“.

— Ясно, Баджо. Ти или си луд, или лунатик... Ще изпуша една цигара и лягам. Преди да изгася лампата, ще изключа мобифона. Имаш една цигара време да измислиш какво искаш от мен. Ариведерчи!

Генерал Токев изключи и скочи.

— Къде са?

— Спортния хотел на „Дианабад“.

— С колко души разполагаме?

— Четири роти.

— Палете колите... Идвам!

Теди облече бронирана жилетка, бархетна риза и джинси. Обу маратонки, грабна узито и хукна след Ескадрона.

Превзеха хотела с шум. Избиха две коли охрана на паркинга и зад хотела, още толкова на деветия етаж — тайната квартира на „Пирана“. Движеха се като мълнии, стреляха със заглушители и напредваха тихо като в църква. Когато нахлуха в президентския апартамент, завариха Грета, Баджо и двама с вид на касapi от чикагска кланица да играят бридж-белот на отрупана с пачки маса. Беше невъобразимо шумно. Гърмеше „Формула 1“ по „Скай спорт“ и български фолк, сръбска имитация, по уредбата. Всяка съпротива беше самоубийство. Разбраха го, щом видяха двайсетина автомата в ръцете на мъже с маски. Единствено Грета скочи, но това бе достатъчно да бъдат проснати по очи и оковани. Преди да ѝ сложат белезниците, Теди се обади:

— Дойдох, изкушение...

Грета мълчеше.

— Тия двамата вън! Баджо да седне... Той е голям гангстер... Ал Капоне. Нищо, че е кинта и двайсет и има нахалството да ме буди нощем. Седни, Баджо. Ролите се смениха. Сега ти си мой гост.

Момчета, помолете госпожица Грета да ме изчака в колата. Правете ѝ компания, докато дойда...

Грета излезе с наведена глава, ескортирана от ескадронисти. Баджо, син до апоплексия, се мъчеше да овладее пулса си. Теди седна срещу него, запали цигара, наля си уиски, отпи, кръстоса крак върху крак, впи змийските си очи в доживяващия последните си мигове бандит.

— Ти ли даде мобифона на Грета?

— Да — отговори пресипналият тенор.

— От кого го взе?

— Не помня... Честна дума... Някой ми го даде, но кой? Тук да пукна, ако помня.

Шампионът по кикбокс Тодор Токев изпъна ръка и заби пръстите си в лявото му око. Извади го, но трябваше да мине време да отшуми болката, да потече лигур вместо сълзи — едва тогава Баджо щеше да разбере, че е къорав, ако разбира се имаше кой да го чака.

— Кой ти даде мобифона?

— Карамански.

— Лъжеш, джудже — Теди замахна втори път и Борис Бухалов — Баджо се превърна в слепец.

— Кой ти даде мобифона, лайно смрадливо? Питам за последно!

— Иво Карамански, господин генерал... За Бога... Взел го е от Бесния, лека му пръст... а той — от компютъра на Вълка.

Да, отговорът беше задоволителен. Вълка наистина беше дал номера на Козела... Неговият номер! Нямаше какво повече да изстиска от шефа на „Пирана“. Теди стана, даде знак на момчетата да го довършат и тръгна към асансьора. Предстоеше му интересна и странна среща... Грета? Да, тази нощ обещавахе да бъде вълнуваща!

— Какво ще правите с пресата, господин генерал? — попита млад майор, ченге от БОП.

— Надушиха ли?

— Не още, но... четирийсет и осем трупа?

— Само толкова? — Теди се изсмя разсеяно. — При престрелка между гангстери и барети четири лица с криминални досиета бяха застреляни на място, други шест ранени и под стража откарани в софийските болници. Двама полицаи ранени без опасност за живота.

— Само толкова? — майорът неволно имитира Теди.

— Предостатъчно, майор. Разхвърлете трупове по моргите в страната... ранените също. Кой оцелее, оцелее, който не — така му било писано. Ясно ли е?

— Да — баретата стреляше бързо, но мислеше бавно и не беше кой знае колко сигурен, че знае как да постъпи, когато остане лице в лице с журналистите. — Но все пак...

— Това е всичко, майор. Операция на ЦСБОП и никой друг. Една изпусната дума и лично ще ти изтръгна езика.

* * *

— Е, Грета, повика ме, дойдох. Доволна ли си? — разсеяно попита Теди, сменяйки пълнителя на автомата си.

— Не знам... Баджо жив ли е?

— Не. Мразя да ме будят.

— Къде отиваме?

— „Суингинг хол“. Престъпникът винаги се завръща на местопрестъплението.

— Само двамата?

— Мога да взема охрана... Още ли мислиш, че около теб е опасно?

— Вече не.

Спряха пред пъба. Теди излезе, подаде ѝ ръка, поведе я по стълбите надолу към заведението. Тази вечер беше почти празно. Дори двата оркестъра, които създаваха откровена кабафония, почиваха. Седнаха на бара. Поръча два големи „Паспортс“, снобското уиски на бандитите, погледна я усмихнат.

— Наздраве, изкушение.

Обади се мобифонът. Ескадронът беше атакувал централния офис на „Пирана“.

— Открихме двайсет кила хероин и цяла артилерия — каза заместникът му майор Драгомир Досев — Демпси, съотборник по кикбокс. — Вързахме двайсет и две мутри. Наредих да запечатат офисите в страната.

— Добре, Демпси... Иди да къртиш. Това е всичко за тази вечер.

— Намерих Япончик. В блиндирано обкръжение. Труден и за свиткане, генерале.

— Пази дистанцията! Утре ще мислим.

Теди изключи и се обърна към Грета.

— Бог да прости „Пирана“, мечта неосъществима. Тази нощ почина скоропостижно — отля глътка уиски на пода и добави весело: — Бог прибира при себе си тия, които обича!

Тръпки играеха по кожата й.

— Аз не съм „Пирана“, господин Токев.

— Никога не съм твърдял обратното. Наздраве!

— Какво ще правиш с мен?

— Аз? Ще изпием по едно уиски, ще те изпратя до вас... Какво очакваш? Нещо лошо?

Грета дълго търси отговора.

— Хвана ме в лъжа... Нали?

— Да — кимна шефът на Ескадрона. — Предпочитам да мисля, че се е налагало...

— Не, не се налагаше — тихо каза Грета.

— Тогава защо? Не разбирам.

Отново иззвъня мобифонът.

— Генерал Токев, Карамански от пандиза.

— О, Готфадър? Още ли си на топло?

— Ти ме държиш тука, генерале.

— Грешиш, но това не е за телефон. Зает съм, казвай какво има?

— Каква е цената на „отключените врати“? Няма да се пазаря, честна гангстерска — Карамански се изсмя пресилено. — Каквото кажеш — такова ще е!

Теди се замисли.

— Колко роми имаш?

— Много... Всичките! Колкото кажеш — толкова.

— Добре. Чакай ме там. Утре следобед ще мина. Може да измислим нещо.

Отново се обърна към Грета.

— Тръгвам... Ако ти трябва, знаеш как да ме намериш. Пред кръчмата ще те чака кола и шофьор.

Прибра се, взе душ, изяде две студени кюфтета, изпи още една бира. Беше пет часът, когато се обади Грета.

— Мога ли да дойда при теб? — тихо попита манекенката.

— Заповядай — каза Теди, пусна музика, обра централното осветление и седна да чака жената, която го беше разбрала без думи. Женската интуиция ѝ беше подсказала спасителния ход.

* * *

Три дни по-късно, в понеделник сутринта, Иво Карамански или Кръстника на мафията, както го наричаше пресата, беше освободен под гаранция от СЦЗ, даде импровизирана пресконференция и изчезна. Напразни бяха опитите на папараците да го открият, въпреки че му залагаха капани на най-невероятни места. Никой не се сети да го търси в квартал „Абисиния“, където — облечен в копринен халат, седнал по турски, пьян и дрогиран — набираше ромска войска, която генерал Токев щеше да командва чрез него във войната срещу „Криша“ и главатаря ѝ Вячеслав Иванов — Япончик. Ебал съм им мамата!, мислеше Карамански. Достатъчно е да съм на свобода и да има пиячка, стъф и курви!

[1] Киселина, от англ. ↑

III

— Липсват осем милиона и осемстотин хиляди долара, Козел — каза Теди.

Император Валериан се беше върнал от Париж и всеки момент трябваше да пристигне в лесидренската резиденция на „Пентхаус“. Оливия и Грета приготвиха обяда, генералите Жаров и Токев пиеха бира в зимната механа. Беше 1 септември, но студено и дъждовно като в средата на ноември. Локалното парно беше включено, камините запалени, стражата усилена.

Козела подхвърли чека пред него.

— Девет милиона, „Форейн банк“ — Цюрих. Секретна операция.

— Алкалай поиска милионите на Чьорни? Цената на Оливия?

— Да. Изпит, както се изрази той. Върна девет.

Теди се замисли.

— Как щеше да ги възстановиш, ако Алкалай ги беше задържал?

— Разчитах на помощта ти.

— Експроприация?

Пентхаус кимна.

— Ще кажеш ли на Императора?

— Да.

— Не те съветвам... Човек трябва да е ревнив към малките си тайни.

— Дискретност за дискретност, Теди. Какво криеш от Вал?

— Разгрома на „Пирана“.

— И цената? — усмихнат каза Козела.

— Основно цената — по същия начин отговори шефът на Ескадрона. — Искам да гледа на Грета като на завоевание на личния ми чар.

— Имаш го, малкия. Ще върнеш ли парите в банката?

Теди прибра чека.

— В понеделник това ще бъде първата ми работа!

Беше събота, 11,30 часа по обяд.

— Остават двеста хиляди долара.
— Партежон?
— Умирам за ларж мъже — лукаво усмихнат, каза Теди. — Имам още една грижа, Козел. Надценених мангалите на Карамански. Япончик ликвидира шейсет роми. По два фараона на ден.
Мрачна сянка пробяга в очите на Козела.
— Да пратим Ескадрона?
— Не без Императора.
Козела кимна.
— Ще говоря с него. Знаеш ли къде е Япончик?
— Знам кой го крие.
— И това е нещо. Кой?
— Обкръжението на Дебелия.
Козела скочи и тръгна с нервни крачки из механата.
— Бившият борд на „Пентхаус“. Лозев, Андреев и Младенов?
— Нещо повече. Япончик е в България по тяхна покана.
— Защо? — шокиран попита генерал-полковник Жаров.
— Надявах се ти да знаеш — отговори генерал-майор Токев. —
Не познавам лично ни един от тях.
— Аз също — кимна Козела.

* * *

— Колеги, да ви представя госпожа Екатерина Изова-Савова — започна Лозев. — В България е нелегално. Тя е сестра на Нерон Вълка и Калигула Бесния — Бог да ги прости — и съпруга на така наречения Император Валериан Изов.
— Бивша съпруга — обади се Катя.
— В момента тече разводът ѝ с шефа на „ЖИТ Интернешънъл“ — продължи генералът. — С Катя Изова и един мъж се запознахме на едно парти в Америка. Тя е истинският наследник на „Нерон-Кали“, но Валери Савов, както всъщност се казва Императора, я е принудил да подпише договор, че се отказва от правата си в негова полза. Госпожа Изова е тук, за да оспори този договор. В наш интерес е съдът да го обяви за нищожен.

— Разполагате ли с някакви документи, госпожо? — попита Мишел.

— Достатъчно е да ми кажете какво е необходимо. И време да го доставя.

— Имате ли свой човек в холдинга? — попита Поеа.

— Дясната ръка на бившия ми мъж и негов първи братовчед е мой роб. И онзи мъж — Бъстър Китън, който познаваме само братята ми и аз.

Думите ѝ прозвучаха истерично, яростно, лицето ѝ беше болно, фанатично, лудо. Срещу тях наистина стоеше сестрата на най-страшните мъже на страната. Мъртви, те бяха оставили своя ангел-отмъстител.

* * *

На 3 септември лятото се върна.

— Хайде на бас, че Грета е най-голямата курва от трите? — усмихнат до уши, каза Теди.

От лесидренската къща на Козела се бяха прехвърлили в резиденция „Ангор“ и наблюдаваха Оливия, Грета и Нели, излежаващи се по монокини във финската яхта-катамаран на стотина метра от брега.

— Ще загубиш, малкият! — мрачно подхвърли Козела, но Валериан побърза да смени темата.

— Мирише на военно положение! — високо, отчетливо, като от трибуна, произнесе прокобата си. — Ако съдя по БЗК, Минералбанк и Агробизнесбанк, задава се ефектът на доминото.

— Нали ние сме на завет, Вал — безгрижно подхвърли Теди. — Военните не могат да предприемат нищо, без да рефлектира върху Ескадрона.

— Не съм сигурен — все по-мрачно звучеше Козела. — Армията по традиция презира полицията. Не би изпуснала удобен случай да ни натрие носа.

— Еби им майката на тия партенки, Козел! Има ли заговор, ще стигне до мен... Минирал съм държавата с „Уши, нос и гърло“ — Теди се протегна лениво, сладострастно, чувстваше се удобно в тялото си и

несъзнателно му се наслаждаваше. — Че са курви, курви са, но мойта е баш курвата. Бас на хиляда долара.

— Нели не е курва — тихо каза Императора.

— Добре де, не е. Света Тереза е... Какво ще кажеш за литовката, Козел? Ще прежалиш ли хиляда зелени?

— Ако не си затвориш плювалника, ще ти го затворя аз? — пепелявосив изсъска Козела.

Теди вдигна безгрижно рамене, усмихна им се приветливо и преди да се прибере в къщата, подхвърли през рамо:

— Отивам да спя, момчета. Вие тук можете да се обзалагате коя от вашите курви е по светица. Аз съм наясно.

Козела и Императора мълчаха дълго, много дълго.

— Забрани му да говори по този начин... — започна Императора, но Козела скочи, изкрещя едно: „Ти му забрани!“, хвърли се в язовира и с нервен кроул отпраши навътре. Плуваше далеч от партньорите си, но и от трите курви, които се заливаха от смях и тресяха цици върху катамарана на Императора. В този момент те се ловят на бас кой е най-големият идиот... мислеше той, докато пореше водите към брега на Огняново.

* * *

Депутатът от БЗНС „Никола Петков“ Ваньо Стоилов се събуди след тежко препиване. Жена му беше отишла на работа, децата му в „Янев скул“ — частно училище, за което плащаше луди пари в долари, тъща му бродеше някъде из пазара или клюкарстваше с бабичките в „Западен парк“. Ваньо включи кафе-машината, облече халат върху пижамата и слезе до пощенската кутия за вестниците. Рядко получаваше писма, но днес между пресата имаше две. Едно от Канада, за дъщеря му, другото за него. Прибра се, запали цигара, сложи очилата, взе официоза на партията, писмото и влезе в клозета. Този ритуал се повтаряше всяка сутрин, но днес щеше да трае дълго. Беше махмурлия, болеше го глава и нямаше намерение да ходи в Парламента. Да го духат! И без това предстояха дебати по Закона за образованието, авторското право и преференциите върху националния културен продукт. Нито познаваше материята, нито го интересуваше.

Той беше агроном и щеше да умира от скука още един, кой ли пореден, парламентарен ден... Отвори писмото и замръзна.

Господин Стоилов, като депутат от Добричкия изборителен район вие трябва да поискате от местната управа да отпусне 500 000 тона пшенично зърно за нуждите на МО. Убедете областния управител и кмета, че сделката е конфедеиционна и цената на тон не бива да превишава цената на тон зърно за посев. Благодарим предварително!

ЖИТ Интернетшънъл

Подписи нямаше, но не можеше и да има. Под фирмата обаче имаше изписан един знак, наподобяващ британското знаме на „Юнион Джек“, както му викаха на Островите. Ваньо Стоилов остави бележка, че ще отсъства два-три дни, избърсна се, качи се в колата и замина за Добруджа.

* * *

— Сенатора Петров?

— На телефона, генерале — Петър Петров от РДП познаваше гласа на Козела и го втрисаше до херпес и шеметни четирийсет градуса температура, щом го чуеше. — С какво мога да бъда полезен?

— На Калотина ще пристигне влакова композиция с пшенично зърно. Обявено е за фуражно с адресат Цариброд. Трябва да се промени делегацията веднага след границата.

— Направление? — със сухо гърло попита депутатът.

— Брюксел. Свърши тази дреболия и се обади да пием по едно уиски... — после прозвуча сигналът на свободна линия.

* * *

— Какъв е кярът? — попита Теди.

— Около два милиона зелени.

— Три милиона, двеста четирийсет и шест хиляди долара — Императора вдигна глава. Изглеждаше спокоен, сериозен, излишно делови. — Обади се на посланика, Козел!

* * *

— Кики, генерал Жаров съм. Пращам ти авал за един милион и половина долара от сметките на „ЖИТ Интернешънъл“ в „Банк де Валон“ — Брюксел. Трябват ми сто покер-автомата и десет билиардни маси, тип руски. Изпрати стоката в Улан Батор през Шанхай на сметка 08091964 в Националната банка на Монголия. Това е всичко. Жълтите са луди комарджии. Вали ли? Тук все още е циганско лято... Синът ти е окей. След ШЗО ще го изтегля при нас. Да стиска зъби още четири месеца!

* * *

— Набъбва ли мехурът? — невярващ на ушите си, попита Теди.

— Около дванайсет милиона, малкия — отново се намеси Козела, но нетърпящият импровизации Император нанесе корекциите си.

— Шестнайсет милиона и двеста хиляди долара, Козел... Кой беше посланикът в Улан Батор?

— Педераста! Заснехме го да духа на един педал в Хасковските минерални бани. Владимир Стоянов Цеков.

— Да купи за пет милиона самур, норки и сребърна лисица... Ще ги изпратя в Турку — Финландия за шуби. Конфекцията ще доставим в Мексико през Канада.

— В Мексико няма сняг, Императоре! — каза Теди.

— Сняг не, но сноби колкото искаш — Валериан Изов уморено разтърка очи. — Затвори ли се цикълът, петстотин хиляди тона зърно ще се превърнат в шейсет и два милиона долара.

* * *

Операцията вървеше безупречно, милионите се рояха до момента, когато трябваше да бъде заверено авизото в българската легация във Вашингтон и парите преведени на Комерсиална банка

„ЖИТ“ или „КБ ЖИТ“ — София. Чиновникът, който уреждаше разкешването, набра един телефон в София.

— Лозев слуша — чу съннения глас на генерала.

Павел Сяров, майор от контраразузнаването, разказа на шефа на Легиона на честта и националното спасение (ЛЧНС) текущата далавера на „ЖИТ“.

— Седемдесет милиона зелени, шефе! Само луд ще ги остави в ръцете на тези бандити.

— Прав си, Пол! — разсънен каза Лозев. — Задръж пет милиона. Отвори сметка в Атлантик сити. Другите ги преведи с авал по менфрейма в Бургас. И потъваш дълбоко. Ще ти пратят хамъри, подполковник Сяров!

— Време беше за това историческо производство, господин генерал. Ще се „гмурна“ в Онтарио... установя ли се, ще възстановя връзката.

* * *

— На теб ли викат Бъстър Китън? — попита Козела.

В „Пентхаус“ бяха само Теди и той. Охраната въведе супербандита и въоръжена до зъби, остана в коридора.

— Не съм ебалник, господин генерал, и не си падам по ченгета, особено висши — Бъстър Китън беше мускулест мъж с мъртва маска на лицето и ако трябваше да му бъде прикачен прякор от звездите на нямото кино, Бен Търпин би му залепнал като ръкавица.

— Не си канен на годеж, боклук! — строго каза Теди. — Ти ли си Бъстър Китън?

— Кевин Костнър — намигна бандитът. — За какъв хуй съм ви, ченгенца?

Козела стана, приближи усмихнат и с първия удар му счупи носа, преби го до смърт и викна охраната.

— Амоняк! Свести ли се, залейте го с вряла вода, натъркайте го със сол и го доведете.

Половин час по-късно Бъстър Китън представляваше смърдяща рана. Тялото му беше бухнало като козуначно тесто, очите му

изчезнали в отоци, а езикът надебелял така, че едва допускаше оскъдни порции въздух до дробовете.

— Е, Бъстър Китън — Козела даде знак на охраната да го разкове. — Сега виждаш как превръщаме в ебалници курназ артисти като тебе.

Бъстър Китън събра сили, показва му среден пръст и изви през зъби:

— Ебалник е синът на оная курва, майка ти!

Генералите Токев и Жаров се спогледаха, Козела вдигна рамене. Жестът му говореше: „Сам си го търси!“ и отново викна на охраната.

— Пластир на устата да не скимти. Намажете го с мед и го вържете на терасата... гол.

— Оси? — възкликна комендантът на Ескадрона. — Няма да издържи, генерале?

— Ебал съм му майката — разсеяно каза Козела. — Един изрод по-малко.

След още трийсет минути гангстерът се беше превърнал в гноен мех, но очите му бяха все така горди.

— Имаш голяма глава, Козел — едва-едва се чуваше гласът му. — Куха, празна. Жалко, че разшири готината путка на майка ти!

Козела не беше от тия, които гледат на майката като на светица. Не беше такъв глупак, че всяка псувня да я приписва на точния адресат, но му беше писнало от това кърваво лайно Бъстър Китън. Извади пистолета по-скоро да ликвидира една досада, отколкото да защитава честта на съзидателката си.

— Щом деяни на болка, да опитаме с унижение! — обади се Теди. — Къде е онзи мангал с фалшивия хуй?

— Оправяй се, както знаеш — Козела излезе и отиде да пие кафе в бара на Ескадрона. Не беше успял да разбърка захарта, когато влезе комендантът.

— Генерал Жаров, шефът ви вика. Бъстър Китън пее като славей!

Ескадронът ползваше един крадец-рецидивист като парнаджия, водопроводчик, каналджия, слуга, момче за всичко и основно за всеобщ майтап. Циганинът беше полуидиот, сексуално всеяден, а в затвора му бяха имплантирали плексигласова линия по протежение на члена и лагерни сачми в улея под главата. Половият му орган беше атракция на ескадронистите, разпространяваха се легенди за вечно

ерективния мангалски хуй, а и слабоумният полупандизчия охотно показваше мъжката си гордост на всеки, благоволил да прояви любопитство.

Теди беше наредил да вържат голия Бъстър Китън за ректоскопския стол, викна мангала и му заповяда:

— Вади чудовището, Мута! Пръсни му гъза! Еби така, че да хвърля искри като... като звездата на Кремъл!

Бъстър Китън стисна зъби, но когато главата на циганския член започна да пресираща ректума му, извика:

— Ще говоря! — и припадна. Припадна от срам и отвращение. Бъстър Китън беше мъж и Теди беше напипал уязвимото му място. Истинският гангстер може да бъде бит, пребит, убит, но не и ебан — жив! Не и Бъстър Китън.

* * *

— Женен ли си, Теди? — попита Грета.

— Бях.

— Какво стана с жена ти?

— Заварих я да се чука с едно ченге... Мой колега.

— Жив ли е?

— Да. Теглих им една майна и се разведох.

— А те?

— Две години по-късно той я хвана да се ебе с друг колега. Застреля ги. Те са мъртви, той в пандиза, аз тук... с тебе.

— На колко го осъдиха?

— Пет години. Краен афект, шок... намериха смекчаващи вината обстоятелства. Сега щеше да е навън.

— Не е ли?

— Уредих го с вътрешна присъда. Ще лежи още десет години. Постарах се да знае на кого го дължи.

— Все един ден ще излезе...

— Жив никога!

— Ти си страшен човек... — тихо каза Грета.

— Спазвам закона на джунглата, изкушение. Имай го предвид.

Грета кимна.

— Какво ще правим сега...

— Ще ми кажеш ли кой е Бъстър Китън.

Грета се захлупи на възглавницата и ревна с глас. Остави я да мине кризата, да пресъхне, да успокои дишането си.

— Нарева ли се, изкушение? Та кой е Бъстър Китън?

— Оженихме се преди шест години. Луд е по цветята.

— Цветя? — напуши го смях. — Куршуми искаш да кажеш.

— Казах цветя, Теди. Бъстър Китън беше тайният хамър на Вълка, но истинската му страст е градината.

— Защо таен... Вълка беше откровен гангстер.

— Бъстър Китън беше шеф на вътрешната полиция. Брат на Лидия, жената на Вълка. Офицер от авиацията, уволнен... Не знам със сигурност. Май напуснал сам. В „Нерон“ го познаваше единствено Жорж Бесния.

— И Баджо?

— Не. Баджо работеше за Вълка... Всички бяха негови слуги — и „Аполо-Болкан“, и „Зора инс“, и „SIC“, и „ВИС“...

— Бъстър Китън държеше враговете под дуло?

— Поне под око... После изгубих връзка с него.

— Защо?

Грета посърна отново.

— Каза, че е твърде честолюбив, за да бъде мой мъж. Взе си дрехите и изчезна. До ден днешен живея в неговия апартамент.

— Дрога, нали?

— Бях млада, глупава... и нищо не разбирах от мъже! Истински мъже, Теди.

— Бъстър Китън е истински мъж, така ли?

— Да — промълви Грета. — Горд, честен, ларж...

— Искаш ли да го видиш... След дълга раздяла би било любопитно.

Цялата кръв се изтегли от лицето ѝ.

— Къде е той?

Теди се надвеси над вътрешната уредба и заповяда:

— Доведете бандита.

Бъстър Китън беше облечен в своите дрехи. Черен блейзър, сив фланелен панталон, черни обувки и чорапи, бяла риза от „Хуго Бос“ и вратовръзка с извезаната емблема на блейзъра. Ако лицето му не беше

в морави отоци, можеше да се каже, че е расов мъж... и елегантен. Носеше часовник, видимо скъп, и халка. Никакви златни верижки и ланци, атрибути на уличните разбойници. Халка? Дали това не е брачният символ на Грета.

— Седни, Бъстър — кротко каза генерал Токев. — Цигара? — бандитът кимна. — Ще пиеш ли нещо?

— Какво предлагаш?

— Всичко. Имаш право на всякакви претенции.

— Тогава коняк и чай. По възможност силен черен чай.

Теди заповяда на охраната:

— Донесете бутилка „Курвоазие“ и сварете „Ърл Грей“. Задоволявали те изборът ми, Бъстър?

— Напълно. Какъв го дърви тук Грета, генерале? Предполагам, че вече ти е казала всичко, което знае за Бъстър Китън.

— Не е важно какво ще ми каже Грета или който и да е друг, Бъстър. От значение е какво ще ми кажеш ти.

— Тогава разкарай я. Пред нея Бъстър Китън е глухоням.

— Искях да те видя, Бъстър. След толкова години.

— Видя ме. Сбогом! Това е последната ми дума, генерале.

Теди я подкани с поглед да излезе. Ревяща без глас, Грета напусна салона на любовника си, към когото изпитваше сексуално презрение, преплетено с безумен страх и любопитство. Когато останаха сами, Теди свали белезниците на гангстера, наля коняк, поднесе му чай, цигарите си и седна срещу него.

— Летец ли си, Бъстър Китън?

— Майор от запаса на ВВС.

— Сам си напуснал според Грета.

— Навърших години. Бях пред пенсия. Или трябваше да постъпя в гражданската авиация, или в „Нерон“.

— И избра Велин Изов — Вълка?

Бъстър Кимна.

— Той беше пич, Теди. И мъж на сестра ми. Бог да ги прости и двамата. Сега Катя Изова, сестрата на Вълка и жена на Император Валериан, и аз, братът на Лидия Изова, жената на Вълка, гледаме сирачето им в Америка. Отговарям в аванс на въпросите ти — Бъстър отпи с наслада коняк и преполови врялата чаша чай. — Ти ли измисли оня изрод — циганина?

Теди кимна разсеяно.

— Забрави циганина. За Грета ли се връщаш?

— За главата на Императора и за наследството на Вълка. По всички законодателства по света то принадлежи на сестра им.

— И на теб?

— Не, на сирака на Вълка.

Млъкнаха задълго.

— Спиш ли с Катя Изова, Бъстър?

— А ти с Грета, генерале?

— Да. Аз съм последният от безбройната поредица ебачи според теб.

Бъстър сви рамене. „Това не е мой проблем!“, говореше жестът му, но на глас каза:

— Откровение за откровение, Теди. След развода й с Императора, ще я направя моя съпруга.

— Защо ти е развод? Идваш за главата на Императора. Нямах проблем да се ожениш за вдовицата му.

Бъстър се усмихна с обезобразеното си, отекло лице.

— Проблемът е, че съм негов пленник!

Теди кимна замислено.

— Да, Бъстър. Нямах късмет, летецо. Нямах представа що за шибан проблем е да си негов... пандизчия.

Пиха, пушиха, мълчаха. Теди си наля водка и седна да му прави компания. Харесваше му този горд и опасен честолюбец. Много му харесваше, но все още не беше го осъзнал истински. Не го осъзна никога.

— Какво знаеш за „Пентхаус“, Бъстър?

— Вие сте „Пентхаус“. Козела, Императора и ти!

— Дори така да е — Теди се усмихна кисело. В тази лайняна страна никакви тайни не вирееха. Още на втория ден се скапваха като бананите. — Дебелия и покойният генерал Боев имаха секретно обкръжение... Какво става с тях, Бъстър?

— Дори да знаех, нямаше да ти кажа, Теди — отпуснат от коняка и затоплил смразените си вътрешности с врял чай, усмихнат с отеклите си очи, отговори Бъстър Китън. — Такава информация струва милиони в зелено.

— Именно, Бъстър. Считай този разговор за търговски. Разменната монета е животът ти, господин майор от запаса!

— Животът ми е в пълна безопасност, Теди. Иначе нямаше да прекрача границата.

Теди намигна тарикатски.

— Бълнуваш ли, майор? Пиеш последното си питие, мъртвецо. Смятай, че си пред взвода за разстрел.

— Моята глава струва седемдесет милиона в зелено, господин Токев. Ако ти стиска, вземи я, но ще се наложи да обясниш на „ЖИТ“ защо уби кода на менфрейма.

— Какъв код, какъв менфрейм, какви милиони бълнуваш, Бъстър. Ще те свитна без удоволствие, честна дума, но се налага, ей Богу. Много знаеш и си опасен жив, Бъстър Китън. А и на мен ми трябва Грета вдовица.

Бъстър отпи дълга глътка, наля си врял „Ърл Грей“, запали нов „Ротмънс“ от кутията на Теди, облегна се удобно в креслото и каза:

— Слушай ме внимателно, дистарикат. Вие чакате авал от „Сити банк“ — Вашингтон ДС — показва му среден пръст. — Но ще дочакате на Манго курката! Цялата ви далавера е под контрола на Легиона, така се казва новият „Пентхаус“, за твое сведение. Само аз знам в коя българска банка ще влязат парите и под кой вальор се разкешват. Сега ясно ли ти е, че ще живея до дълбока старост?

Теди кимна.

— Сложна игра, Бъстър. Какви са условията?

— Делови. Поръчваш маса за четирима в „Шератон“. Каниш Козела и Императора и провеждаме делова вечеря... например довечера в десет.

— Защо не веднага? Въпрос на два телефона е уреждането на срещата.

Бъстър Китън поклати глава.

— Зает съм, Теди. Трябва да се видя с Катя, да се преоблека, да се погрижа за лицето си... Надявам се до десет да се оправя.

— Какви ги дрънкаш, Бъстър. Ти си пандизчия на поделение единайсет тринайсет или Ескадрона на смъртта, както го наричат вие, бандитите!

— Бях пандизчия, Теди. Вече съм делови партньор. Поръчай ми такси и кажи на Императора, че знам имената на всички депутати,

посланици, военни, митничари и така нататък, които са на ясла в „ЖИТ Интернешънъл“. Всички, Теди... А сега, таксито, моля.

* * *

— Истинският мъж има три сърца — започна Япончик. Беше официален гост на Легиона и решен веднъж завинаги да уреди и отношенията, и интересите си в този отровно зелен остров на парадоксите, наречен България. — Първото пулсира и отмерва дните до края им. Второто е военно — единственото достойно занимание за истинския мъж. Там той складира бойните си другари. Трето сърце е любов. През Живота на всеки от нас минават стотици Жени, но само една остава в сърцето, превзема ума, диктува поведението, трасира безумния път на отношението и ни тласка към смъртен грях — самоунищожението. Господа, аз съм във вашата страна с трите си сърца. Надявам се, разбирате какво искам да кажа. Наздраве!

Япончик отля всичките двеста грама в сухото си гърло, разтнесе тяло като куче от вода и взря безподобните си азиатски очи в събеседниците си.

— Чакам предложенията ви!

— Ескадронът на смъртта унищожи „Пирана“ и прибра в редовете си средния ешелон мутри! — обади се Поета. — Численият въроръжен състав на „ЖИТ Интернешънъл“ сега надвишава сто хиляди души.

— Десет дивизии? — възкликна Монгол. — Това е страшна сила, чорт!

— Ако си ги обучавал ти! — прекъсна го Япончик. — „ЖИТ“ е сбирщина главорези, крадци, улични бойци и обикновени негодници, които вървят след големите пари и търсят разход за енергията си.

— И вие можете да се справите с това раково образуване? — попита генерал Лозев.

— Разбира се, генерале. Стига да имам гаранция, че мокрите дела присъстват единствено в погребалните регистри.

— Покрай сухото, ще гори и суровото! — обади се Поета.

Япончик се замисли.

— Има такъв риск — все пак каза той. — Ще се стараем да оперираме строго избирателно, но никой не е в състояние да предвиди поведението на въоръжени, примитивни и дрогирани мъже. Разберете ме правилно, господа. „Нерон“, а после „Кали холдинг“, се разрои на десетина враждуващи гангстерски групировки, маскирани като застрахователни дружества. „ЖИТ Интернешънъл“ тръгва по обратния път. Декапитация на фирмите и претопяване на бойния състав. „Пирана“ е мъртва, утре под ножа ще минат „SIC“, „ВИС-2“, „Зора“, „Корона“, „Аполо Болкан“ и хидрата „ЖИТ“ ще разполага с професионална армия, по-добре въоръжена и по-мотивирана да воюва от вашата държавна войска. Тогава ще трябва да избирате между разстрел и емиграция — Япончик направи пауза и втренчено огледа събеседниците си. — Шенген действа, така че единственият достоен избор ще бъде доброволно да лапнете дулото.

— Какво предлагате, Япончик? — след кратка пауза попита Лозев.

— Да уточним враговете си и за една нощ да ги пратим по дяволите.

— С какви сили разполага „Нева“?

— Около четири хиляди афгански ветерани, разпръснати по цялата страна. Ако ми предоставите казарма, за десет дни ще ги въоръжа според уменията им, ще поверя командването на Монгол и ще чакам нощта на операцията.

— Кой са личните ви врагове тук? — продължи да разпитва шефът на Легиона.

— Алкалай, евреите от „Братството на Йехова“, всички борчески групировки и преди всичко „Пентхаус“ или Козела, когото вие направихте и опасен, и силен. Налага се да ги отстраним заедно.

— Преследвате зова на „третото си сърце“? — тихо се обади Поета.

Лицето на Япончик се вкамени, очите му на дива котка блеснаха така, сякаш хвърляха огън.

— Козела ще бъде изправен пред съда на третото ми сърце... а то, ей Богу, е безпощадно. Това няма да ми донесе радост, господа! За един мъж, роди ли се с три сърца, няма празник на тази земя!

IV

Грета чакаше Теди. Беше три и половина през нощта. Ако знаеше, че е сам, сега би спала третия си сън, но той беше някъде с Бъстър и тази мисъл я подлудяваше вече седми час. Бъстър Китън се казваше Борис Китов и прякорът му се беше пръкнал от хлапашка игра със сричките в името. И ето, че отново се беше появил. Сърцето ѝ биеше лудо, докато очакваше да го въведат в хола на Теди, щеше да изхвъркне, когато го видя смазан от бой, и да се пръсне от мъка, когато той ѝ каза „Сбогом!“. Прогони я като скучен сън или досадна муха с най-делничния си глас. Грета го познаваше. Бъстър не разиграваше театър, просто тя беше мъртва... А някога...

Срещнаха се случайно. Току-що се беше развела и със сина си живееха при родителите ѝ. Глупава майка, цял живот презирала съпруг-некадърник, изживяваща се ту като провинциална аристократка, ту като фатална любовница на няколко безформени дебелогъзи простаци, които натрапваше на мъжа си като фалшиви приятели. Баща, селянин и на вид, и по душа, шпионирал колегите си под натиска на ДС, живеещ разкъсван между любовта си към празноглавата курва, родила му две деца, и гузната си, гнусна биография, превръщаща го в мълчалив беглец от света. Когато се появи Бъстър, Грета гледаше сама едва проходилия си син, със зор свързваше двата края и ако се налагаше да се облече официално, взимаше поли, блузи и обувки на заем от съседката си. После се появи Бъстър. Сега Грета знаеше, че е празноглава като майка си и подла като баща си, но тогава имаше сияйни планове за бъдещето и Бъстър Китън беше човекът, който трябваше да го осигури. И той го правеше, макар тя да се държеше неблагодарно като „велика нация“. Негов израз, който щеше да запомни завинаги, и не единственият.

Грета искаше да бъде име в културния елит на държавата, а Бъстър и безбройните му приятели имаха задължението да ѝ го осигурят. Реши да стане журналистка — стана. Имаше нужда от гардероб — получи го. И Бъстър рога. Спа с началника си, с някакъв

преводач от немски, с един музикант, по-голям подлец и от нея, с някакъв съученик, на когото дори не помнеше името, с един осмърдян на пот рокер, чието единствено достойнство беше, че прилича на Уили Нелсън. Бъстър не задаваше въпроси. Чакаше я да порасне, без да си дава сметка, че при нея период на зрялост не е заложен в природата. И тя като майка ѝ щеше да мине от безотговорен инфантилизъм направо в старческа дименция. Бъстър продължаваше да я обича, тя да го засипва с посредствените си, скучни и инертни любовници. Провали всичко, което той беше създал с личния си авторитет и железните си връзки по целия вертикал на обществото. И един ден... Това беше най-лошият, най-слепият ден в живота ѝ... Грета го заведе у едно непрокопсано спортистче, дебело, потно... безсмислено, но любовник... Бъстър разбра. Каза:

— Няма добро дело ненаказано, Гретхен! Жалко! Мислех, че си звезда, ти се оказа публика... — и изчезна.

За да се появи след три години, окован в белезници от поредния ѝ безличен любовник.

* * *

Тази нощ две жени дочакаха изгрева будни.

Вбесена от нерви, Грета правеше мекици, когато иззвъня мобифонът. Беше девет сутринта и вече повече от двайсет и пет градуса по Целзий. Температура за август, но не и за края на септември.

— Къде си, по дяволите! — извика Грета в слушалката. — Държиш ме на нокти цяла нощ.

Последва глупава или неловка пауза, както пишеше в романите, после се обади Козела:

— Грета, Теди е мъртъв!

— Не! — изкрещя, но вътрешният ѝ глас я надвика: Слава тебе, Господи! — Кой го уби... Бъстър Китън?

— Да — сухо каза Козела. — Не мърдай от къщата! Пътувам към теб!

* * *

Когато Бъстър се прибра, Екатерина Изова зубреше наизуст Present Perfect Tense, едно от най-засуканите глаголни времена в английския език и с периферното си зрение поглеждаше стенния часовник. Беше свикнала да превръща нощите в ден, но вече изнемогваше, сразена от умората на чакането и досадата на английската граматика. Не го чу да влиза. Слушаше Крис Риа и повтаряше на глас спреженията, когато. Бъстър Китън застана между нея и светлината. Катя вдигна очи.

— Жив ли е... Теди?

— Не.

— Спи ли ти се?

— Да.

— Искаш ли да се чукаме!

— Аз — не.

— Ще ми разкажеш ли какво се случи?

— Не.

— Не ми се спи! Какво да правя, скот такъв!

— Мастурбирай! — Каза Борис Китов, прибра се в стаята си и превъртя ключа на вратата.

* * *

— Грета ли?

— Циганина — кротко Каза Бъстър.

— Стига бе, кой убива за някакъв си луд мангал... Това беше ташак, Бъстър Китън.

— Аз не разбирам от ташак, Теди.

— Лъжеш... Грета, за Бога! По дяволите, Бъстър. Вземи си любовницата... И без това не ни върви... импотентен съм с нея.

— Забрави Грета... Тодор Токев. Искаш ли да предам нещо някому. Имаш ли живи родители?

— Ти наистина се готвиш да ме свитнеш?

— След две минути си труп!

— Целият Ескадрон ще хукне по петите ти!
— Ще те настигна пред ада!
— Бъстър... Бъстър. Чакай! Да говорим като бели хора.
— Имаш ли родители, Теди...
— Имам... Ебал съм й мамата... Имам-нямам, все в гъза. Искам да живея, Бъстър...

Теди не довърши. Борис Китов изпразни стечкина си в него и го направи на „пране след тепавица“. После се обади от уличен телефон.

— Иван Милетиев... или Жаров... — запали цигара, почака Козела да го познае по гласа, после каза: — Тодор Токев лежи под моста на военната академия. Кой от двамата ще съобщи на полицията?

— Аз — каза Козела и прекъсна линията.

* * *

— Днес е петък! Чакам те от понеделник! — вбесен, син до ярост, каза Козела.

— Когато дойде, тогава е понеделник — кротко отговори Бъстър Китън.

— Защо се върна. Да съсипеш „ЖИТ“!

— Не само за това, Козел.

— Искаш ли да влезеш в холдинга? Коректно. Ти ще върнеш в „КБ ЖИТ“ седемдесетте милиона долара и ще притежаваш една трета от тях.

— Ако не вляза?

— Ще бъдеш мъртвец със седемдесет милиона зелени в конто си.

— Не е много сигурно, Козел.

— Дай да не се лъжем, Бъстър. Ти си жив, само защото си длъжник. Знаеш, мъртвият длъжник...

— Знам, Козел — Бъстър Китън повика сервитьорката, поръча „Джони Уокър“, сода и седна гъвкаво. — Не седемдесет милиона долара, седемдесет centa няма да получиш от мен! Не съм тук, за да ви пълня гушите!

— Тогава защо?

— Ще стигнем и дотам. Вие с Теди ликвидирахте Вълка, нали? С двама копои пред ресторанта!

— Горедолу — Козела сви рамене. — Аз. Теди асистираше.

— Ти беше снайперистът на Тодор Беров?

— Аз.

— Ти ликвидира Дебелия от „Пентхаус“.

— Аз.

— Как имитира инфаркта?

— Не имитирах. Предизвиках го. Приспах го и го напълних с вряла вода. Сърцето се пръсна. Почаках водата да изстине и повиках лекарите.

— Кой те отвори на този трик?

— Има го във всеки учебник по съдебна медицина.

Бъстър отпи дълга глътка, запали, намести се в стола.

— Кой уби Бесния?

— Император Валериан...

— Император... лайно — презрително изръмжа Бъстър Китън.

— Отрова?

Козела кимна.

— Рицина. В пастата за зъби.

— И основахте „ЖИТ“? От „Нерон-Калигула“, „Пентхаус“ и Ескадрона?

— Основахме „ЖИТ“.

— Каква е присъдата на Екатерина Изова?

— Екстрадиране.

— И това е всичко?

— Валериан Изов, бившият Валери Савов, осъди жена си на емиграция. Причината ти е известна?

— Да — каза Бъстър Китън. — Нерон и Калигула в гроба, Катя в чужбина, обединявате „Неронбанк“ с Банка за Екологична Профилактика, събирате мутрите и убийците от Ескадрона в един отбор, превземате страната... После?

Козела се усмихна подкупващо.

— Ще мислим, като му дойде времето!

— Това време няма да дойде, Козел.

— Ще дойде, Бъстър... с твоя помощ.

— Ще ми простиш екзекуцията на Теди?

— Ебал съм му майката на Теди... Беше безчувствена гад, но хладно желязо и вършеше работа.

Бъстър допи уискито си и със знак поръча второ.

— Какво ще правиш с истинския „Пентхаус“? Япончик е в България. За главата ти!

— Ако се споразумеем, Япончик ще бъде твоя грижа, Бъстър.

— Забрави. Аз не съм Долон?

— Кой?

— Ако вместо „Съдебна медицина“ беше прочел „Илиада“, нямаше да ми задаваш идиотски въпроси!

Козела се изсмя весело.

— И все пак кой е Долон?

— Първият предател, описан в литературата. Одисей го убива с думите „Предателят е вреден и за врагове, и за свои!“.

— Щом не си Долон, може би си Одисей, Бъстър. Легионът на честта и националното спасение е шайка болшевишка измет, която иска да върне страната във времето на сталинизма.

Ред беше на Бъстър Китън да се ухили язвително.

— А вие ще я наденете чисто гола на американския демократичен хуй. Благодаря! Не сте по-добрата алтернатива.

— Грещиш, Бъстър. „ВИС-2“ е мъртво куче, „Пирана“ — лична акция на Теди. Знаеш резултатите. Заложих куркапан за Джамов, Баджо, Пашата, Маргините, Димата Руснака. Един след друг ще паднат в трапа. Тогава ще изхвърля мутрите на улицата, ще разпусна Ескадрона и в страната ще възцари някакъв мир... все някакъв, Бъстър. Ако не скършим навреме гръбнака на Легиона, ще дочакаме военен преврат. Алтернативата на всеки един от нас ще бъде куршум или емиграция. Мисли, Бъстър!

Бъстър Китън стана, имитирайки, че отива до клозета, мина покрай Козела, счупи носа му с бокс, върна се на мястото си и постави стечкина между чашата уиски и цигарите.

— Ще мисля, Козел. Квит сме! Счупен нос боли страшно — подхвърли някакъв плик пред него. — Течен аналгин.

Козела избърса носа си с покривката на масата, изпи една ампула, прибра другите в джоба си.

— Квит, викаш? — направи опит да се усмихне. — Имаш ли представа чий нос чупиш, Бъстър?

— Подробно съм запознат с биографията ти.

Мълчаха дълго, кърваво. Мълчание на въоръжени убийци.

— Добре, Бъстър. Да приемем, че сме квит. Време е да кажеш какъв е смисълът на тази среща.

— Връщате Екатерина Изова начело на холдинга. Отчитате банката пред мен, аз прехвърлям по менфрейма седем-десет милиона зелени и още триста милиона мръсни пари на негърския ганг в Охайо. Препираме парите, ликвидираме Легиона, ти получаваш Япончик, Императора — банката, аз — филиала в Америка, и наставя демокрацията. Какво ще кажеш на това сияйно бъдеще?

— Ще кажа, че си смахнат мечтател. Императора няма да допусне Катя в холдинга. С неговата смърт умира и банката... Той е суперпрофи, финансова акула, и е взел мерки в случай на предателство да изпускате от глад като кучета. Случи ли се това, Ескадронът излиза от контрол, слага маските и... тежко ни. Джакарта!

— Тогава да търсим компромисен вариант, Козел?

— Не го виждам.

— Долон в банката! Погребваме Императора с почести и се връщаме към моя план. Как си?

— Откъде ще намериш посрания си Долон, момче. Императора е по-умен от всички нас, взети заедно.

Бъстър стана, прибра стечкина, остави банкнота от петстотин лева.

— Това е моя грижа. Ще те потърся, когато съм готов — понечи да тръгне, но Пентхаус го спря с ръка.

— Не бързай, Бъстър. Грета те чака на онази маса.

В дъното на заведението, скрита зад очила и огромния фикус наистина седеше Грета...

* * *

Долон? Това можеше да бъде единствено Йосиф Карев. Беше седем вечерта, неделя, 12 октомври. В 7,30 Императора знаеше дума по дума този разговор. В осем Йосиф Карев отнесе първите удари. В 8,30 направи пълни признания. Да, той беше митичният предател на Бъстър Китън. В девет беше мъртъв.

* * *

— Какво искаш, Гретхен?

— Да поговорим...

— Май всичко сме си казали... Аз съм Бъстър Китън. Търси Фауст, Гретхен. Все някой ден ще го намериш?

— Няма да търся никого, Бъстър... Искam теб... — тихо каза тя, но мобифонът я прекъсна.

— Бъстър, Йосиф Карев е мъртъв! — извика Катя в слушалката.

— Сигурна ли си?

— Видях снимките му в „Нощен труд“. Мъртъв.

— Добре. Не мърдай оттам... Ще се обадя, когато мога.

Бъстър стана.

— Заеcт съм, Гретхен. Трябва да вървя. Почувствам ли, че Фауст се ражда в мен, ще ти се обадя!

Срещна недоверчивия й поглед.

— Ще те потърся, Грета. Не мога да ти кажа кога, но ако си продам душата на дявола, ще те намеря по-бързо, отколкото очакваш.

* * *

Бъстър се обади на майор Драгомир Досев.

— Демпси? Аз съм Бъстър Китън. Убиецът на Тодор Токев — Теди.

— Е, и?

— Имам предложение... и без куркапани, майоре. Знам да си пазя кожата.

— Кога и къде?

— Сега! Ти кажи къде.

— Познаваш ли ме?

— Да.

— В унгарския ресторант. След трийсет минути — каза Демпси. Бъстър Китън прие.

* * *

Последва второ интервю с Иво Карамански.

Х. К.: Вече се познаваме добре. Можем да си говорим като стари приятели.

И. К.: Но да не забравяме, че ти си интелектуалец, ниц — голяма работа, а аз само Кръстник на мафията (смеят се дружелюбно).

Х. К.: Промени ли се нещо съществено от последната ни среща?

И. К.: Хаосът е пълен. Избиха известните лидери и сега войната е всеки срещу всеки. Няма ни цел, ни правила. Бой на негри в безлунна нощ.

Х. К.: И докога ще трае това междуцарствие?

И. К. мълчи дълго.

И. К.: До сблъсък на Ескадрона на смъртта с Легиона на честта и националното спасение.

Х. К. (искрено учуден). Легион срещу Ескадрон? Извинявай, ама не звучи сериозно.

И. К.: Вие, драскачите, не ги разбирате тия работи и пълните вестниците с глупости. Нерон и Бесния са мъртви, убийците им — Козела и Император Валериан — обединиха структурите си и се превърнаха в „ЖИТ Интернешънъл“. Удариха ножа на „Пирана“ и станаха самовластни лидери на ъндърграунда. С тях играят Алкалай и КГБ от Москва и „Братството на Йехова“ — еврейската мафия — от Ню Йорк. Тази групировка условно е Ескадронът на смъртта. Срещу тях действа бившият „Пентхаус“ в комбина с Япончик и руската мафия, известна у нас като „Нева“, а отскоро и Бъстър Китън, един от най-страшните солови артисти в света. Ако той оглави Легиона на честта и националното спасение, с Ескадрона е свършено, ако не, Козела ще извие врата на болшевиците и окончателно ще превземе страната.

Ред на Х. К. да мисли, потиснат и объркан.

Х.К.: И така до кога, господин Карамански?

И.К.: Докато се изяснят целите. Императора иска ликвидацията на гангстерските структури у нас. По принцип е възможно, само ако трафикът на дрога и оръжие излезе извън страната. Но тогава се

появява въпросът — кой ще контролира бизнеса зад граница и кой ще гарантира притока на чисти пари в „КБ ЖИТ“, банката на Ескадрона.

Х. К.: Значи пълното легализиране на „ЖИТ“ е невъзможно?

И. К.: Точно така, а една полулегална структура си остава нелегална и гангстерска.

Х. К.: Императора иска да спре „българската връзка“ в трафика, така ли да ви разбирам?

И. К.: Да.

Х. К.: Значи той е следващата жертва?

И. К. (смее се). Ако се срещаме по-често, от теб ще излезе средна ръка гангстер. Започва да ти работи сметанката.

Х. К. (видимо поласкан). Козела ще превземе структурите и ще наложи еднолична власт?

И. К.: Да. (Снижава глас.) Ако Япончик и Бъстър Китън не подпрат Императора. Тогава с Козела е свършено.

Х. К.: Тоест, търси се предател?

И. К.: Точно така, брато. Умът ти е достатъчно порочен. Защо не пишеш гангстерски романи?

Х. К. (прави се, че не чува комплимента): Ти с кого играеш и какъв е залогът?

И. К. (обмисля отговора). Имаше едно лице, с чиято помощ излязох от пандиза. Той беше с „ЖИТ Интернешънъл“. Докато беше жив, от лоялност пеех в техния хор. После Бъстър Китън го свитна и аз останах на улицата. Нещо като кръгло сираче.

Х. К.: Навеждаш ме на мисълта, че ще солираш за Япончик и... как му беше името на суперхамъра?

И. К.: Борис Китов. Или Бъстър Китън за удобно.

Х. К.: Ти ли ще прочетеш заупокой на Козела?

И. К. (смее се). Рискова работа, господин поет. Бия сонди, обмислям варианти... Ще се наложи да взема страна, ако не искам да ми изпържат ташаците, но ако избира губещия кон, резултатът ще е същият.

Х. К.: Добре де, кога ще започнат бойните действия, как и по какво ще позная ти на коя страна си застанал?

И. К.: По жените.

Х. К. (убеден, че не е чул). Жени ли?

И.К.: Ябълката на раздора е Оливия, литовката, но в курвенската пиеса играят главни роли любовницата на Императора Нели, бившето гадже на Бъстър Китън Грета и сестрата на Нерон и Калигула — Катя Изова.

Х. К.: Някоя от тях ще наклони везните на войната?

И.К.: Не оглупявай, драскачо. Не, разбира се. Следи пресата. Като прочетеш, че на някоя от тях са подпалили шундата, ще разбереш кой е започнал войната.

* * *

Император Валериан преседя две денонощия пред компютъра си. Беше краят на октомври, хладно, но в „Ангор“ работеше локалното парно, Нели учеше английски по метода „Александър“, Макака охраняваше резиденцията дискретно и сигурно като Уиндзор, Козела поддържаше равновесието в структурите, така че можеше да се съсредоточи и да потърси истинските причини за провала на финансовите си операции. Беше започнал три паралелни обходни фискални удара, които трябваше да донесат валъори за над сто и двайсет милиона долара в „КБ ЖИТ“. Схемите бяха изпипани перфектно, защитени и с реални парични маси, и със солидни гаранции от супербанки, но като картонени кули рухваха в последния миг преди разкешването и „ЖИТ Интернешънъл“ понасяше фантастични загуби в навечерието на неговата приватизация. Императора се принуди да поръча огромни количества хероин и да прибегне до суперрискове, за да компенсира загубите от финансовите операции, но от единайсет, осем трафиканти бяха заловени, паралелните потоци пресъхваха, все по-трудно беше да контролира лоялността на доставчици и посредници, разходите по поддръжката на холдинга бяха огромни, неоправдано разточителни, и ако не вземеше бързи мерки, много скоро щяха да се озоват пред несъстоятелност. „ЖИТ“ не беше завод, а гангстерска формация, не можеше да обяви фалит дори фалирала, а това значеше нова грабителска война... Война до пълно изпомпване на конкурентните банкови ресурси, до пълно изстребление на конкурентите за изкупуване на трите основни гейзера за пари — „Балкантурист“, „Житомел“ и „Нефтохим“.

Някой подмолно удряше балтията на „ЖИТ Интернешънъл“, но кой и как?... Второ денонощие отговорът му се изплъзваше.

Императора се вдигна уморен, взе изстиналото си кафе и излезе от кабинета.

— Нели!

— Тук съм, Вал. В зимната градина.

Завари я да подрежда разсади. Беше в кал до лактите, но сияйна и красива като розите си. Отпусна се на парапета, запали цигара все още съсредоточен и откъснат.

— Уморен ли си?

— Пуши ми главата — неопределено отговори той. — Гладен съм, пие ми се... искам да се натряскам като животно и да спя три дни.

Нели вторачи загрижен поглед в него, отиде да се измие, хвърли хирургическите ръкавици в коша за боклук и обви с ръце врата му.

— Мога ли да ти помогна, Вал. Виждаш ми се угрижен и разтревожен.

Императора поклати глава.

— Специфична банкова материя, скъпа. Трябва да се справя сам... или да потънем всички.

— Мога ли да попитам какво стана с генерал Токев?

— Убиха го — по инерция отговори той. — Вълка и Бесния все още имат действащи убийци.

— Катя ли ги насъсква?

— Сигурно... Майната й, веднъж да мине делото и ще я завра...

Нели запуши устата му с длан.

— Внимавай с Козела, Вал. Имам лоши предчувствия... Страх ме е от този тип, скъпи. Парализирам се, като го видя.

Императора се усмихна уморено.

— Козела е моят най-близък сътрудник, Нели. Делим и отговорности, и опасности като братя. Ако някой ми пази гърба, това е именно Козела.

— Докато проникне в банковите операции, Вал. Тогава ти ще бъдеш първата му жертва.

* * *

Козела, подозрителен като всяко ченге, беше минирал с микрофони всяко помещение и на „КБ ЖИТ“, и на „Ангор“, и всяка сутрин прослушваше разговорите на Императора. Обожаващ подозренията си, той беше длъжен да ги предчувства и проверява. Права е мръсната му курва!, помисли той, очакващ отговора на Императора.

Отговор не последва.

* * *

— Господа, да огледаме трезво политическата ситуация — Лозев откри събранието на Легиона. Присъстваха трийсет и шест офицери от подобрани поделения в страната, Мишел, Поета. В дъното на заседателната зала на военния клуб в Сливен беше седнал Бъстър Китън. Носеше слънчеви очила, шал през устата и беше вдигнал яката на шлифера като Хъмфри Богарт в детективските филми от трийсетте години. — СДС избра млад, умен и енергичен адвокат за свой кандидат в президентските избори. Петър Стоянов е може би първият умен ход и печеливш коз на синята коалиция. Съгласни ли сте?

Никой не изрази гласно съгласие, но и никой не се нае да противоречи. Лозев си пое дъх и продължи:

— БСП е на път да се препъне от формални съображения. Ако конституционният съд не признае Георги Пирински за български гражданин и го касира, ще трябва спешно да бъде лансирана нова фигура. Най-вероятно Александър Томов. Лупи вълка има малко шансове срещу Петър Стоянов, а и Жельо Желев е притихнал като котка в храстите и чака деня си. Вече се оформя политическата сила, която ще издигне кандидатурата му в последния момент и той ще се появи като претендент за трона на „Дондуков“ 2. Ако БСП загуби президентските избори, а по всичко изглежда, че именно така ще стане, ще трябва да се примирим със сдаването на властта. Химери. И парите, и оръжието, и кадрите са в нея. Въпреки изумително некадърното управление на Виденов и компания, електоратът все още е червен... Тогава какво следва. Парите, оръжието, офицерите и народът — с БСП, а властта — в СДС, така ли?

Сред офицерите избухна весел смях. Лозев също се усмихна, макар че беше напрегнат и не му беше до смях.

— Вярно, че е смешно, господа, по-лошо — страшно е, а ако не вземем спешни мерки, ще стане трагично. Какво предстои? БСП не признава президентските избори под някакъв претекст. Анулира ги, предизвиква парламентарна криза, разпуска Народното събрание и до свикване на ново Велико народно събрание оня малоумник Жан Виденов управлява страната едновластно. Представете ли си какво ще стане, ако се обяви за диктатор? Ужас! Пълен провал. Тогава турското робство ще ни изглежда розов сън! А това ще стане, господа, ако ние, войската, не вземем спешни мерки за спасение на държавата от властолюбци, престъпници и корумпирани политици.

Бъстър Китън стана и излезе от залата. Беше чул анализа. Останалото му беше ясно. Началото на заговора беше поставено, но той имаше работа, неотложна работа, която можеше да извърши само и единствено в демократични политически условия. Трябваше час по-скоро да открие Севгун.

* * *

— Добро утро, госпожо.

— Добро утро, Макак. Къде е шефът ти?

— Замина в „КБ ЖИТ“, госпожо.

— Защо не си с него?

Нели запали цигара и се взря в отвратителния плъх, който знае, че е окичен с маймунски прякор, когото трябваше да понася и да вижда всеки ден.

— Имам работа тук, госпожо. Императора ще ме повика, преди да тръгне обратно.

— Добре, Макак... — Нели мислеше трескаво, макар че лицето ѝ не издаваше нито тревога, нито напрежение. — Искаш ли да направим една услуга на Вал... Изключителна... за която му е неудобно да те помоли.

— Разбира се, госпожо. Знаете, за Императора...

— Си готов да влезеш в огъня! — Нели махна с ръка. — Не обичам баналности и празни декларации, Макак. Ако си предан войн

на Императора, застреляй Екатерина Изова!

Нели се въртна рязко и напусна стаята.

Макака нямаше нужда от допълнителни увещания. Още същата вечер изпълни поръчката на господарката си, но се престара. Завари Екатерина Изова със сина на Нерон Вълка. Застреля и двамата. Бъстър откри убийството, скри труповете и замина за Краснодар.

* * *

Време беше да се срещне с Иван Фомич Севгун.

V

Иван Фомич Севгун или Султана на Краснодар, както го наричаха и врагове, и подчинени бандити, беше на петдесет и пет години, grosмайстор на шах и най-добрият изпълнител на Гершуин в Централна и Южна Русия. Казак, правнук на атамана Севгун, обесен от Дзержински в близкия Новоросийск, Иван Фомич беше започнал живота си като поет и пианист, беше и изключително добър шахматист, но когато се уверил, че евреите от съветската федерация по шах няма да допуснат него, казака, до големите пари, зарязал всичко и станал най-страшният бандит на Русия.

Борис Китов спечели прякора си Бъстър Китън на шах-дъската в един мач със Севгун. Партията беше приключила реми, но същата нощ, пияни до смърт от съветската отрова, наречена водка, те си рязаха вените, пиха взаимно от кръвта си и се превърнаха в кръвни братя. После животът ги раздели за дълги години. Фомич заряза шаха и превзе Южна Русия, Бъстър се свърза с братя Изови и стана тайният канал между Анадола, София и южноамериканските столици Асунсион, Богота и Кито. Нито се бяха виждали, нито дори чували от рухването на комунизма, но срещата им вече беше крайно наложителна, поне за Борис Китов.

Фомич му изпрати личния си джет, посрещнаха го хората му с керван от мерцедеси и един „Линкълн-Гулман“ за него и го откараха в резиденцията на Севгун — на трийсет километра в предпланините на Кавказ, където между дванайсет павилиона и петдесетина врели минерални извори живееше Султана и управляваше огромната империя, наричана ту Велика Рус, ту СССР, ту Република Русия.

Фомич го чакаше пред индийски шах от абанос и слонова кост. Мълчаливо му посочи стола — беше му предоставил белите фигури — заповяда сухо: „Чай и закуски!“ и се задълбочиха в играта. Бъстър Китън загуби първата партия, но спечели следващите две и, грохнал от умора, но сияещ като дете, погледна в очите домакина си и каза:

— Давай водката.

* * *

— Искаш ли жени, Борис?

— Не.

— Водка?

— Не, Фомич. Искам да говорим сериозно.

— Говори!

Лежаха в един от многобройните карстови извори, превърнати в нещо средно между вана и джакузи. Бяха преяли с казашкото изобилие на атаманската трапеза и Бъстър Китън се опасяваше, че горещата вода вместо да облекчи храносмилането, ще опъне нервите му и ще ускори пулса му.

— България е пред военен преврат, Фомич.

— Кой?

— Съюз на болшевики и евреи.

— Кой го предвожда?

— Нашият филиал на КГБ. Един млад генерал — амбициозен и куражлия. Подкрепя го Япончик и „Нева“.

— Япончик? Четох някъде, че е в американски кафез?

— „Братството на Йехова“ го откупи. Сега е в София.

— Искаш да осуетим... да го наречем военния преврат?

— Напротив, Фомич. Да го оглавим.

Севгун се надигна в джакузито, взе дълга пура, дочака да му я запалят. Очите му бяха спокойни, умни, дори мъдри. Косите сребърни, ръцете изящни, гърдите мускулести, краката леко криви като на казак, но мощни като на всеки мъж, седящ минимум по три часа на ден върху седлото.

— Това е значително по-интересно, Борис. Кой е от другата страна?

— Една гангстерска формация — „ЖИТ Интернешънъл“, негърският ганг на Охайо и Морис Алкалай.

Севгун излезе от извора, obu чехли, почака да му поднесат хавлия и тръгна към павилиона. Бъстър Китън гледа няколко секунди след него, после го последва.

* * *

— Господин Кременлиев, директорът на „КБ ЖИТ“ ви безпокои.

— Кажете, господин Изов.

— Бих искал да се видим. Какво ще кажете за осем вечерта в ресторант „Чезаре“ на улица „Асен Златаров“?

— Ще бъда точен, господин Изов.

* * *

— Проди, Козела съм.

Последва късо мълчание.

— Какво искаш?

— Среща. Тази вечер в осем в ресторант „Чезаре“. Знаеш ли къде се намира?

— Ще го открия — каза полковник Проданов и прекъсна връзката.

* * *

— Търся Лидия Велева.

— На телефона.

— Притежавам негатива на онези снимки... Напоследък е прието да ги наричат компромати. Искате ли да го получите?

— Срещу какво? — прегракнало попита Лидия.

— Не срещу секс услуги във всеки случай.

— Искам, разбира се.

— Тогава бъдете в „Родерик“ тази вечер в седем.

* * *

Чоли и Фурната бяха закопчани на трамвая в Пето районно управление и вече пети час гадаеха защо. Всички коли, които бяха

откраднали тази година, бяха минали границите безпрепятствено, не бяха обявени за издирване, нямаше официално оплакване срещу тях. След още шест часа, когато бяха отмалели до припадък, отговорът дойде сам. Отведоха ги в кабинета на следователя — слънчев стар познат, едно от най-гадните ченгета на пето, но зад гърба му седеше още един мъж, май истинският баровец в тази стая.

— Вижте тия снимки! — заповяда она.

От портретите ги гледаше Бъстър Китън.

— За първи път го виждам, шефе — каза Фурната.

— А ти?

— И аз — кимна Чоли.

— Добре. Вържете ги на трамвая — заповяда баровецът, но когато ченгетата ги поведоха, Фурната се обади:

— Чоли, това да не би да беше Бъстър Китън?

— Да бе, да му ебеш майката. Чудех се къде съм виждал тая противна мутра.

— Елате тук, боклуци! — тихо каза баровецът. — Давам ви три денонощия да откриете Борис Китов или Бъстър Китън. Отворете колата му, без да я разбивате, и залепете този „бръмбар“ — Козела им подаде високочувствителен микрофон, голям колкото глава на пирон. — Лепвате го на таблото. Отдолу, вляво от вратата. Ако не чуя гласа на Бъстър Китън след три дни, майките ви ще ви целуват студени. Марш!

* * *

Последният човек, който същия ден се сблъска с костеливата ръка на „ЖИТ Интернешънъл“, беше Емил Бързашки. Козела му отиде на крака в министерството и му поднесе няколко документа за подпис.

Със сърце в гърлото и обилно потоотделяне главният секретар нанесе подписа си.

* * *

„КБ ЖИТ“ опитваше да изтегли блокираните си милиони чрез сметките на министерството на вътрешните работи. Отчаян ход, но

Императора беше преценил, че за момента е единственият възможен.

* * *

Тази вечер в ресторант „Чезаре“ имаше телевизионни камери, репортери, радиожурналисти. Император Валериан Изов празнуваше Христова възраст — трийсет и три години — и медиите измекари бяха длъжни да превърнат събитието в национален празник. Преди да тръгнат, Козела го задържа за ръката.

— Вал...

— Кажи, Козленце.

— Коя е Месалина?

— Що за идиотски въпрос? Катя, разбира се.

— Къде е бившата ти жена, Императоре?

— Не знам. Защо?

— Утре до обяд трябва да знаеш! Задължително... Или „ЖИТ“ заминава на майка си у пътката!

* * *

— Борис, знаеш ли какъв ви е проблемът... На вас, българите.

— Знам стотина, Фомич.

— Без основния, брат. Липсва ви широта на съзнанието. Малка страна, малки разстояния, малки цели...

Вървяха по брега на някаква река. Беше тъмно като в негърски гъз. Около тях тичаха десетина станфордширски териера, любимци на Севгун, които, кой знае как, беше научил поименно. Според Бъстър те бяха еднакви като наредени върху кора яйца.

— Защо ми държиш тази лекция, казак. За какъв хуй ти е огромната Русия, като си се сврял в тази Краснодарска дупка.

Севгун мълча дълго.

— Борис, руснаците са най-големите тъпаци в света, но са автори на две гениални открития. Руската водка и руската рулетка.

— Не те разбирам, казак.

— Виж, Бъстър Китън, Русия е страна на идиоти. Управлявали са я холандци, немци, калмици, грузи, но руснаци никога. Бедата е, че светът е по-луд от Русия. Западът се прекланя пред педофила Толстой, импотента Достоевски, педераста Чайковски, без за миг да се усеща, че в пантеона на светците няма ни един нормален. Сега ясно ли ти е?

— Не, Фомич. Аз съм тук, за да искам въоръжена подкрепа, не проповеди.

— Поискай я тогава, Борис. Казваш да оглавим военен преврат и да изкараме вонящите военни от казармите. Мерси. Не е по вкуса ми. Много кръв ще трябва да се пролее, излишна плазма ще полеем, докато ги приберем обратно. Имам по-добра идея.

Бъстър Китън трепереше от нерви. Беше се препсувал на майка сто пъти, че се е обърнал към Султана, но сега чу интонации, които го накараха да застане нащрек.

— Фомич, самолетът!

— Не, преди да ми дадеш реванш.

— Ще ти подпиша документ, че си ме бил.

— Утре сутрин, Борис! Дотогава мисли колко по-мъдро е да осуетиш един военен преврат.

Севгун отвори врата, която на пръв поглед изглеждаше като тераса, но всъщност беше курвеният му склад.

— Борис, избери си момичета... Чакам те на обяд... и още нещо, брат мой, знам, че в София са убили сестрата на мъжа на сестра ти.

— Ти си луд!

— Не, ти! Подхвърли Екатерина и детето на полицията и после ми говори за преврати!

* * *

— Честито, Нели. Да е жив и здрав сто години — Козела я целуна по бузата. Нели му отговори по същия начин, след което се хвърли на врата на Оливия.

— Като те видя, скъпа, знам, че ние, жените, владеем света!

— Красивите — обади се Козела.

— То се подразбира! Добре дошли, скъпи мои... Макак, заведи Иван и Оливия на местата им.

Макака поведе Оливия, но Козела изостана една крачка.

— Нели, ти ли ликвидира Месалина и сина ѝ.

— Месалина?! Пфу! — Нели се изплю символично. — Пръдла! Такива като нея не мислят по-далече от тоалетната си.

— Да или не? — остро попита Козела.

— Не — с най-невинния си поглед отговори Нели. — Няма Месалина, това е тъпа легенда.

По-късно намериха Макака обесен на едно дърво пред входа на ресторанта. Зад лявото му ухо беше забито стилето, уред, който децата използват за разрязване на страници. Всички знаеха защо е убит, но само Козела дали е проговорил.

* * *

Генерал Лозев взе думата.

— Момчета, на дваайсет и седми октомври обявяваме военен преврат или се оттегляме завинаги от политическата сцена.

— На дваайсет и девети — каза Поета. — Нека изчакаме резултатите от изборите.

— Резултатите се предизвикват — каза Младенов. — Как, Мишел, когато всички постове са в ръцете на онова Комсомолско грандоманче?

Беше дваайсет и първи октомври. Легионът провеждаше едно от последните си събрания преди решителната късна есен на 1996 година. Присъстваха Лозев, Андреев или Поета, Мишел Младенов и Вячеслав Иванов с вярното си куче Монгол.

— Ние сме бивши комунисти, нали? Добре, да действаме като нелегална болшевишка структура. От какво се страхува нашият електорат? От капитализъм, разбира се. Какво олицетворява реставрацията днес? Разоряване на банките и кредитните милионери с парвенюшките им дворци и мерцедеси. Предизвикваме банкова паника, по-скоро банков колапс, подхвърляме на пресата и прокуратурата списък на кредитните лордове, втвърдяваме старите кадри... и печелим изборите.

— А ако не ги спечелите? — попита Япончик.

— Ще ги спечелим, господин Иванов, но ако случайно се провалим, което е изключено според мен, генерал Лозев ще заповяда на софийския гарнизон да превземе пощите, телевизията и радиото, ще изведем танковете и ще вземем властта с военен преврат.

— И кога ще стане това? — продължи да пита Япончик.

— Най-късно на двайсет и девети октомври.

— Пет седмици? Нямам толкова време за губене, господа. Тръгваме, Монгол. Ние с теб сме привърженици на по-активни операции.

Когато останаха сами, Лозев изплю камъчето.

— Момчета, какво ще се случи, ако Япончик размени нашите планове срещу милионите на Чьорни и литовката?

— Кой би купил празни идеи на такава цена? — попита Поета.

След дълго мълчание Мшиел отговори:

— Император Валериан Изов би купил и използвал тези сведения, но му пречи Козела... засега.

* * *

Бъстър Китън се готвеше да отлети от Краснодар, Севгун беше дошъл да го изпрати до самолета.

— Защо се инатиш, Борис? Подхвърли труповете на полицията.

— Не, Фомич, и ще ти кажа защо. Катя Изова и моят племенник са жертва на една проститутка, любовница на Императора. Ако той се окаже вдовец, тя ще го замъкне пред олтара и ще стане неуправляема. Става дума за много пари, казак.

Севгун мисли дълго.

— Може би си прав — сви рамене. — Кой знае. Добър път, Борис. Чакай ме в деня на вашите избори.

* * *

От борда на самолета Бъстър Китън набра номера на Грета, всъщност своя бивш телефон, в своя бивш апартамент. Беше шест сутринта българско време и разчиташе, че ще я намери спяща, макар и

едва ли сама. Събуди я наистина. Уговориха си среща на обяд. Може би беше време и Грета да свърши поне едно полезно дело в безсмисления си живот.

VI

Последваха пет напрегнати седмици — за едни използвани за размисъл, за други наситени с действие. Една сутрин издрънча телефонът.

— Х. К., вие ли сте?

— Да, господин Карамански. Май е време да се видим, а?

— След един час ще ви чакам в галерия „Пред канала“.

Противно на нрава си, Иво Карамански беше избрал пълната анонимност. Беше без пищна кохорта от автомобили и гардове. Носеше шапка и слънчеви очила въпреки смръщеното, влажно време, и пред заведението го чакаше едно старо ауди само с един шофьор в купето.

Х.К.: Май не можем да наречем тази среща другарска, а?

И.К.: Защо не. Ще пиеш ли нещо?

Х.К.: Водка. Нещо ти е припарило под гъза, приятелю. Да не си обявен за национално издирване?

И.К. (смее се): Това е последното нещо, Коеето може да ме притесни. А и съм свикнал. (Чака келнера да сервира.) Не е там работата. Аз съм като бай Тошо — никой не ме търси, но аз си се крия за всеки случай. Този път работата е много сериозна, Поете. Ако не вземем мерки, не само под моя, но и под твоя гъз ще припари.

Х.К.: Хайде бе. Мен ме пази легендата. Сега аз съм съвременният Нострадамус.

И.К.: Заеби тия глупости. Позна в „Калигула Бесния“ смъртта на Дебелия и се наду като пришка. (Двамата се смеят.) Задава се военен преврат, момче.

Х.К.: Тоя път се изказа неподготвен. Кой ще поеме този риск? Комсомолците? Те по-скоро се чудят къде да се дянат тази зима, за да не ги пребият гладните тълпи с камъни.

И.К.: Та само те ли са в шибаната ти татковина? Не те, разбира се. Не им стиска, макар че това е единственото им спасение. КГБ, момчето ми, и старите пушки на партията. За разлика от теб те виждат,

че след комсомолския провал партията им отива на майка си у пътката поне за едно поколение напред. Как мислиш, ще допуснат ли да изтеглят трапезата от ръцете им?

Х.К.: Кой я дърпа?

И.К.: Кой ли не. СДС набира инерция, „ЖИТ“ и „Мулти“ са държава в държавата. Международният валутен фонд гледа да ни купи за един долар... Американци, германци, швейцарци, евреи... Кой ли не.

Х.К.: Виж, Иво, един военен преврат значи пълна международна изолация. Ще ни скочат ООН, НАТО, правозащитни и религиозни организации от цял свят. Кой ще поеме такъв риск? Група оглупели офицери от КГБ? Съмнявам се.

И.К.: Съмнявай се, колкото искаш, но си отваряй очите на четири. Предлагам ти безплатно безценен анализ. Последните възможни полезни ходове на комсомолците са рухване на банките и хвърляне на банкери и кредитни милионери на лъвовете. Ако това не втвърди електората и продължи недоволството от немотията, ще извадят на улицата вътрешните войски под претекст, че късат опашката на гущера, на престъпността един вид, но и от това нито хлябът, нито парното ще поевтинят, нито външният дълг ще намалее. Идват избори. Ако на дваисет и седми октомври нашите тъпаци не ги преизберат, на дваисет и девети, най-късно на трийсти, ще касират изборите и ще обявят военно положение. Опозицията ще скочи на протести и ще им развърже ръцете — от военно положение да минат на откровена военна хунта. Нещо повече. Тримата офицери, които ще поемат властта, са генерал Емил Лозев и полковниците Валентин Андреев и Михаил Младенов. Запомни тях имена и ако си мъжко момче — в пресата и по телевизията се дървиш, че от нищо не ти пука — разкажи подробно анализа, който ти подарих... (И. К. поглежда часовника си.) А сега извинявай, чака ме жена на легло!

* * *

— Съблечи се!

— Гола?... Чисто гола? — попита Грета.

— Дай си чантата и не дрънкай. Гола казах.

Грета не чака подкана. Не кой да е, а Бъстър Китън я чакаше, а той беше единственият мъж в живота ѝ, въпреки че в нея се бяха празнили десетки мъже. Докато се събличаше, Борис Китов прегледа внимателно чантата ѝ, взе едно по едно парчетата от тоалета ѝ и след като ги препипа, вдигна очи към голото тяло на бившата си любовница.

— Облечи се!

— Гавриш ли се с мен, Боби?

— Облечи се, Грета! Не съм те викал да се чукаме!

— За какво тогава?

— Като се облечеш, ще ти Кажа!

Бъстър Китън излезе от стаята на мотел „Ихтиман“, изпуши една цигара и огледа паркинга, преди да се върне. Грета го чакаше облечена, седнала на борда на леглото.

— Какво искаш, Борисе?

— Аз задавам въпросите, Гретхен — кротко каза Бъстър Китън.
— Предлагам ти да играеш в моя отбор или да пукнеш като кучка, каквато си по рождение. Избирай.

Грета се пресегна, взе цигара и почака да ѝ я запали.

— Вече не изпитваш влечение към тялото ми, така ли?

— И така може да се каже! — гледайки през пердетата, отговори Борис Китов.

— Тогава какво точно искаш?

— Предлагам ти да отървеш кожата.

— Много мило...

— Млъквай, курво! — тихо каза Бъстър Китън, като се обърна с лице към нея. — Убих Теди, знаеш ли?

— Не, но няма да туря жалейка за него.

— Знаеш ли защо го убих?

— Не.

— Лъжеш!

— Кълна се, Боби... Ако не си го убил заради мен, нямам представа какви сметки сте уреждали.

Бъстър Китън я погледна разсеяно, после добави:

— Май си права... Трябват ми Козела, Императора, Нели проститутката, литовката Оливия, баща ѝ Алкалай и Драгомир Досев,

наричат го Джак Демпси... И ти ще ми ги доставиш на точно определени цикли.

— Аз?

— Ти! Или ще ти напълня шундата с взрив и ще те пратя... ти знаеш къде!

Грета започна да схваща, че разговорът е сериозен, и че бившият ѝ любовник Борис Китов не е имал и най-малкото намерение да прави любов с нея.

— Познавам тия хора покрай Теди, Борисе. Нито са ми близки, нито ми се доверяват.

— Знам — Бъстър Китън седна срещу нея. — Слушай внимателно, Гретхен. Козела тръгна на война срещу мен, а той не е момче за подценяване. Изпрати двама лайнари-крадци да сложат микрофон в колата ми. Обади му се и му кажи да търси Чоли и Фурната из софийските морги. Ще те попита откъде знаеш. Ще му отговориш — от Бъстър Китън. Ще те попита къде си? Кажи му да те прибере от мотел „Изток“... Другото е моя работа.

Бъстър Китън ѝ подхвърли мобифона си, изчака я да набере линията и излезе. Когато свърши разговора и го потърси, той беше изчезнал.

* * *

— Нели?

— Кажи, Вал?

— Ти ли поръча убийството на Катя и сина ѝ?

— Как ти хрумна такова подозрение, Вал?

— Мисля... Някой обеси Макака. Кой? Защо? Стигнах до заключението, че го е ликвидирал Бъстър Китън, защото ти си поръчала ликвидирането на Екатерина Изова и сина ѝ.

— Само на Катя, Вал.

— Защо, Нели? Защо действаш през главата ми?

— Ти защо избиваш бившите ми клиенти? За да ме пазиш, нали?

И аз постъпих по същия начин...

Императора наведе глава и я подпря с длани.

— Сбърках ли, Вал? Направих го от любов, скъпи.

— Добре, Нели... Чакай, остави ме да си събера разсъдъка... Само на един въпрос ми отговори — Какво заповяда на Макака да направи с тялото?

Нели се разплака,

— Нищо, нищо, нищо! Казах му да убие Катя, но през ум не ми е минавало, че този изрод ще ликвидира и детето, а още по-малко, че ще скрие телата им.

— Не ги е скрил той! — изкрещя Императора.

— А кой? — втрещена попита потъналата в сълзи Нели.

— И аз това искам да знам! — тихо каза Валериан Изов или Императора, после набра мобифона на Козела.

— Къде си?

— Мотел „Ихтиман“... с Грета.

— Грета? Любовницата на Теди?

— Същата, Императоре. Сега тя е пощенската кутия на Бъстър Китън.

— И какво иска Стоун фейс^[1] ? — със свито гърло попита Валериан.

— Главите ни. Пратих му апаши да го въоръжат с уши, нос и гърло! Свитнал ги е... И много... много по-лошо, Вал. Той крие телата на Катя и малкия.

— Как мисли да ги използва?

— Не знам. И Грета се кълне, че не знае.

Императора мисли няколко секунди.

— Доведи тая курва в „КБ“ „ЖИТ“, Козел! Чакам ви веднага.

Козела беше пристигнал в мотела с трийсет души охрана и ги беше разпратил да търсят секретния килър на братя Изови. Не бяха открили никого, дори намек, че само преди час така нареченият Бъстър Китън се е подвизавал в бандитския разпределител, наречен мотел „Ихтиман“.

* * *

Козела и Грета пътуваха за София, когато се обадиха от Ескадрона на смъртта. Главният секретар на МВР Емил Бързашки

беше застрелян по бандитски терк в кабинета си с куршум в сърцето и контрола в слепоочието.

Някой беше анулирал подписа му върху последните надежди на Императора да изтегли парите им от Америка.

* * *

Ползвайки чина си, Козела профуча през пропуска на Националната следствена служба и хукна по коридора. Завари полковник Проданов унил и разсеян да ръфа ябълка, загледан през решетките на прозореца.

— Как влезе, Козел?

— С генералските лампази, Проди. Много бързам. Искam веднага да се обяви за национално издирване един бандит и снимката му да се разпространи днес във вечерните, а утре във всички вестници. Да ти обяснявам ли, че това е задължително и само да се опиташ да шикалкавиш, ще ти скъсам гъза.

— Няма нужда — уморено каза полковникът. — За какво става дума?

Козела седна срещу него.

— Издирва се Борис Петров Китов — известен в подземния свят — по подозрение, че е убил Екатерина Андреева Изова и сина ѝ Велин Валерианов Изов. Следствието предполага, че престъпникът укрива труповете на майката и невръстния ѝ син с цел изнудване бащата и съпруга, уважавания президент на „КБ ЖИТ“ господин Валериан Изов.

— Не мога да пусна тази глупост, Козел. Ние работим на сигурност, а не по подозрение.

— Знам как работите, Проди — Козела стана, подхвърли едно тесте снимки пред него и тръгна към вратата. — Поздрави Поли и мисли, преди да си въобразяваш, че можеш да откажеш каквото и да било на Козела — и излезе.

Вечерта съобщението за национално издирване на Бъстър Китън беше публикувано, на сутринта го тиражираха всички ежедневници.

* * *

— Япончик, аз съм Бъстър Китън... Чувал ли си за мен?

— Да — глухо отговори руският бандит. — Само че трябва да ми докажеш, че си ти.

— Прав си — Бъстър Китън се изсмя дрезгаво в мембраната. — Присъствах на онова събрание... или военен съвет, ако предпочиташ вашата терминология.

— Добре, Бъстър, вярвам ти. Какво искаш?

— Ти искаш, Япончик.

— Но чета вестници, приятелю. Снимката ти я има във всеки печатен парцал.

— Каква чест, а? Все някога трябваше да се прочуя, Япончик.

— Считай, че вече си по-известен от мен. За втори път те питам — какво искаш?

— Ти искаш милионите на Чьорни и Оливия Алкалай. Получавах само литовката и се разделяме като родни братя.

— А парите, Бъстър?

— Започвам да строя сиропиталище и старчески домове в твоя чест. Ако държиш, мога да ги кръстя „Благотворителна верига Иванков“.

Япончик мълча дълго.

— Оливия и половината от парите, Бъстър. Какво ще кажеш?

— Казах само Оливия! Или се оправяй сам!

Япончик затисна слушалката с длан и се обърна към Монгол:

— Включи на издирване...

— Включих отдавна. Разговорът се води от уличен автомат с перфокарта.

— Добре, Бъстър... Да речем, че приема. Къде ще ми предадеш Оливия Алкалай?

— Утре вечер. Където се уговорим. Ти обаче ще носиш документ, че в Америка през деветдесет и четвърта си получил от мен заем от шест милиона долара. След един час ще се обадя отново.

После линията прекъсна.

* * *

Япончик прие условията. Подробностите щяха да уточнят в движение.

Бъстър Китън набра един спейсфон и зачака.

— Фомич, афганската лисица клъвна въдицата.

— Кога е срещата? — попита Султана на Краснодар.

— Утре през нощта.

— Добре, Борис. Утре около обяд ще се приземя на вашето летище. Ще ме посрещнеш ли?

— Разбира се.

— Пред мен са вашите вестници. Полицията е по следите ти.

Бъстър Китън се изсмя в мембраната.

— Това е моя грижа, Фомич. Утре на обяд те чакам на аерогарата.

* * *

През нощта Козела, Демпси и отряд на Ескадрона в маски, въоръжени до зъби, атакуваха от всички страни предполагаемата бърлога на Бъстър Китън. Нямаше никой в полупразния стар буржоазен апартамент, но на едно огромно варакосано огледало беше написано с бледорозово червило: „Кукиш, Козел!“

* * *

— От смъртта на Дебелия като че ли някой прокле тази страна? — изпъшка Козела. — Каквото и да подхвана, все се проваля.

— Трябва да се замислим за изнасяне — каза Императора.

Пиеха чай край камината в „Ангор“. Валеше дъжд, беше студено, ветровито... Общо взето идваше зима.

— Къде ще вървим на майната си?

— Ти в Щатите при децата... аз... сигурно ще избира по-умерен климат.

— Южна Америка?

— Или Австралия, Нова Зеландия... Светът е пълен с райски кътчета, Козел.

Мълчаха дълго.

— Мислиш ли, че се налага да бягаме?

Императора кимна.

— Имаш предвид истинско бягство или поне полулегално.

— Не, Козел, напълно нелегално. Останем ли тук, или военният преврат ще ни помете, или Бъстър Китън ще ни избие като улични помияри, или ще станем жертва на собствения си Ескадрон на смъртта, на когото този месец ще платим за последен път.

Козела зяпна. Рядко се поддаваше на внезапни изненади, но този път беше шокиран истински.

— Дотам ли го докарахме, Вал?

Императора кимна.

— Ние сме в активен фалит, Козел. Най-много два, пряко сили три месеца мога да удържам положението... но нашите лични средства са непокътнати, а те, както знаеш — Императора се усмихна тъжно, — могат да ни осигурят живота на много богатите хора, но само в емиграция.

В хола влезе Нели.

— Обади се Грета. Плаче. Страхува се от Бъстър Китън. Пита дали сте готови да я защитите от него.

Императора скочи.

— Къде е?... Дай ми я!

— Ще се обади... пак — Нели се облегна на стената. — Какво да й кажа?

— Нищо — тихо каза Козела. — Остави ме да си събера мислите. Това копеле е опасно, умно и най-лошото — истински мотивирано да ни избие... Как беше... Като улични помияри.

[1] Stone face — Каменно лице — прякор на американския актьор Бъстър Китън. ↑

VII

Генерал Лозев откри събранието в Русе. Бяха в ресторант „Левента“ извън града, цивилни и само военни на ключови позиции в гарнизона.

— Наздраве, войни! — каза той и седна.

След него на дансинга се появи старец с вид на ветеран от Първата световна война.

— Момчета, другари и господа — каза старчето с неговия контратенор. — Аз имам гроб, паметник и епитафия. Както казват сърбите, „Баш ме боли курац да Маджарско немало излаз на море“... — старецът кашля няколко минути, после запали някаква цигара от най-евтините и продължи през сълзи и тежко дишане. — Вие сте пред избора да имате свои гробове, или майките ви да ви търсят в погребални обреди. Избирайте.

— Кой си ти? — попита млад капитан, голобрад, красив и чипонос, като Аня Пенчева.

Старецът измъкна някаква хартия от джоба си и я показва на офицерите.

— Тъпи копелета, навремето аз бях упълномощен да проведа указ В. И. Вие тогава бяхте в ташаците на бащите си!

— Какво В. И. бе, дядка? Казва се ВИК.

Старчето се изправи, показва на аудиторията кокалестия си среден пръст, изплю се в носната си кърпа, сгъна я, прибра я във вътрешния си джоб и каза:

— Пичлеме, ВИК значи Водопровод и Канализация, а В. И. — Въдворяване и изселване. Ще ви пратя инструктори по тази част, а сега ебавайте си майките... Ядох зеле, а то винаги ме разстройва. Изсера ли се, обявявам военен преврат!

Поета беше повикал певци и музиканти и беше взел на кредит, който нямаше да плаща той, сто хиляди лева, за да вдигне заспалото население на власите да не излизат от къщите си, когато по улиците се

появят танкове. Да, ама събранието вървеше против всичките му планове.

— Не може ли вместо танкове да докарате една „драга“ да почисти дъното на пристанището? — попита един от старите капитани, който беше пил седем големи „Смирноф“ и мислеше, че е на събрание на бъдещите спонсори на пристанище Видин. Жена му, която го ненавиждаше и се ебеше с който й падне в неговите общо взето непрекъснати отсъствия, подкрепи мъжа си с поредния нелеп въпрос.

— Може ли градската канализация да не се влива в Дунава. Смърди на лайно.

Плувнал в пот, омерзен и уморен до смърт, Поета отговори:

— Да, госпожо, ще се опитам да прехвърля фекалните води в Мисисипи.

* * *

Мишел имаше повече шанс. Сливен, Ямбол, Елхово, Грудово, Симеоновград, Димитровград, Кърджали и Хасково казаха „да“ на военния преврат, но пред „Извора на Белоногата“ Бъстър Китън го взриви с артилерийски взрив. Ни от мерцедеса му, ни от него беше останало нещо. Двама души гадаеха кой е атентаторът. Лозев и Поета. Единственият, който не се съмняваше кой е авторът, беше Козела. И единствено той беше задължен да идентифицира мъртвеца.

* * *

Преди да тръгне за Харманли, генерал Иван Жаров — Козела остави Оливия литовката под охраната на две дузини суперрейнджъри. Като се върна, не я намери. Не намери и рейнджърите.

— Нели! — вбесен изкрещя в мембраната Козела. — Дай ми телефона на Грета. Веднага!

— Нямам го, генерале — отговори бившата проститутка. — Бъстър Китън я крие някъде. Каза, че ще ми се обади при първа възможност.

* * *

— Какво става в България, Борис? — попита Иван Фомич Севгун, докато пътуваха към тайната му къща в Рибарица, Тетевенско.

— Дълго е за обяснение, Фомич.

— Аз не бързам. Утре ще пристигне Серж Михайлович от Париж. Преди да му поставя точните задачи, трябва да знам точната ситуация в страната.

Борис Китов запали цигара, облегна се в седалката на двувратия „Мерцедес 500“ и опита — колкото му стигаха силите — да представи истинската картина в страната от края на осемдесет и девета до днес — двайсет и седми октомври, денят на президентските избори.

— Фомич, Тодор Живков беше голям цар в опазването на личната си власт, но прост човек, напълно невеж в икономиката и финансите, и няколко наши акули, лижейки му гъза, използваха идеално невежеството му. Когато Живков падна от власт, държавата наследи тринайсет милиарда долара външен дълг.

— Това го знае цял свят, Борис.

— Да, казак, но светът не знае, че само три милиарда от този паричен масив са минали границата на държавата. Къде са останалите десет? И какво ли става с тях седем години, grosмайстор?

Фомич кимна.

— Банките на Швейцария, Лихтенщайн, Люксембург и Виена. За седем години лихвата ги е направила петнайсет милиарда.

— Точно така. Но това биха били мъртви мангизи, нещо като златото на Третия райх, ако не работят. Луканов, Бог да го прости, или Дебелия, както му викаше ъндърграундът, създаде комунистическа аристокрация, нарече я „Пентхаус“, изпунтира леваците, че е в смъртен конфликт с Огнян Дойнов, Стоян Марков и компания, обяви мораториум по външния дълг, еба мамата на страната, но започна да създава програмирани милионери на компартията. Централата е във Виена, главният счетоводител Огнян Бозев — в Будапеща. Събраха десетина „наши момчета“. Йосифов, Моллов и така нататък, раздадоха им милиони и ги пратиха да ги перат у нас. Появиха се първите индустриални чудовища — „Мулти“, „Трон“, „Комко“, „Сапио“ и така нататък. Президентите на фирмите бяха най-обикновени редници на

партията и се отчитаха в чужбина на съдия-счетоводителя Бозев. Това беше първата фаза на националния грабеж. Втората — банковият бум. Много пари, малко банки. Дебелия се обаждат на шефа на БНБ и му заповядва: „Дай срещу гаранциите на БСП осемстотин милиона лева“ — сумата необходима за банков лиценз на Х. Пръква се Кристалбанк, но отивам аз и казвам на Х: „Дай ми паричния масив да открия Минералбанк за десет дни срещу един милион долара комисионна.“ Пръква се и Минералбанк, но при шефа ѝ идва У и иска същата услуга... Банките никнат като гъби и овчедушното население влага в тях парите си срещу фантастичните лихви, които тия лъжци им предлагат, без да си дават сметка, че втората фаза от планирания грабеж е в пълен ход. Програмните милионери пият, шибат курви, возят се в суперлимузини и нямат време да се занимават с някакви си банки. Назначават председатели на финансовите си къщи... И, Фомич, започва следващата фаза на грабежа. Идваш ти при шефа на Банка за Земеделски Кредит и му искаш сто милиона лева кредит срещу фалшив проект, който през ум не ти минава да реализираш някога. За комисионна между десет и трийсет процента получаващ кредита. Така обаче банкерите създадоха трета фаза на грабежа — кредитните милионери. А те самите по най-бързия възможен начин изнасяха комисионните си в същите тия банки от Швейцария до Австрия. Тогава Дебелия се усети, но вече беше късно. Програмираните милионери бяха излезли извън контрол, банките бяха обрасли като циреи тялото на държавата, кредитните ерзац финансови аристократи пилееха пари като луди — човек не цени мангизи, за които не е положил поне елементарни усилия...

— И тогава се появи Нерон?

— Точно така, Фомич. Вълка обяви простия си болшевишки лозунг: „Граби грабителите!“

— По-скоро Робин Худ.

— Наречи го, както искаш — Бъстър Китън отвори прозореца и хвърли фаса си, загледан в багровата истерия на есенния тетевенски балкан. — Тогава започнаха гангстерските войни и аз влязох в играта.

Колата направи обход около стара дървена къща и паркира в двора ѝ.

— И сега се чудиш как да излезеш от списъка на обявените за национално издирване.

Бъстър Китън поклати глава.

— Полицията е последната ми грижа, казак. Предстои обаче масовата приватизация и ако ние с теб не парираме Пентхаус, България ще бъде разпродадена на безценица и ние, истинските гангстери, ще въртим минети на разни комсомолски лайна, които умишлено съсипаха индустрия, промишленост и селско стопанство, за да имат сурат да ги обявят за фалирали. Разбираш ли ме?

Севгун кимна.

— Добре, бъди мой гост. Ще те посрещна скромно, казак, но човек, обявен за враг на нацията, не може да си позволи твоите палати в Краснодар.

* * *

Ядяха пастърма, пиеха червено сухиндолско вино, Бъстър Китън хвърляше по едно око на телевизионните новини, Севгун не вдигаше очи от шах-таблото.

— Какво се промени със смъртта на Луканов, Борис?

— Всичко... Убиецът му управлява държавата.

— Той уби и Вълка, нали?

Бъстър Китън кимна.

— А Бесния?

— Съдружникът му Валериан Императора...

— Да, спомням си. Мъжът на Екатерина.

— Същият.

— Къде е литовката?

— Скрил съм я.

— Къде?

— На трийсет и пет километра оттук... В една от резиденциите на Вълка.

— Козела може ли да я открие?

— Не.

— Кога ще му я предадеш?

— Когато се уговорим, Фомич.

Севгун мълча много дълго, до края на партията. Спечели, протегна се доволно и взе чашата си.

— Губиш тренинг, Борис.

— Зле съм с нервите вече. Трудно се съсредоточавам.

— Това е пагубно за всеки гангстер, приятелю. Утре ще дойде Серж Михайлов с триста казаци... мои хора. Впрочем, те вече са в страната. Ликвидираме Япончик, Императора, тримата от хунтата, Козела. Минаваме през Москва да поздравим оня еврейски боклук Морис Алкалай и те взимам с мен на юг — да си лекуваш нервите.

— А Оливия?

— Според случая, Борис. Господ Бог няма отделна графа за курви в преразход.

* * *

Севгун, Серж, Бъстър Китън и казаците подцениха Козела. Срещата беше на Боаза, през нощта. Козела я предложи и Борис Китов веднага заподозря мръсна игра, но Севгун го успокои.

— Серж ще бъде по петите му.

Бъстър Китън не се успокои. Напротив. Настоя три лади с казаци да прочистват пътя от Боаза до разклона за Троян и други три да пресрещнат Козела в Ябланица, Брестница и Български извор.

Нощта беше светла, лунна, закъснялото циганско лято като че ли се беше заело да изтласка зимата далече зад астрономическото ѝ появяване на Димитровден.

Козела се появи на следващата нощ като смерч. Ескадронът помете казаците, разположени като аванпостове и се стовари на Боаза с цялата си мощ. Подозрителен като фенек, Бъстър Китън с литовката и Севгун се бяха укрили при приятели в помашкото село Галата, но Серж Михайлов, прехваленият атаман, и казаците ставаха единствено за дроб-сарма.

Бесният Козел, надянал за пръв път в живота си генералската си униформа, изпусна сълзите си пред хамърите на Ескадрона.

— Пирова победа, пичове! — с глас ревеше той. — Претърсете село по село. Знаете коя е Оливия, моята съпруга, а във всеки вестник има мутрата на онзи скот, Бъстър Китън.

* * *

— Гретхен, нали знаеш кой се обажда?

— Разбира се, Боби. И в гроба бих те познала.

— Браво, скъпа. Обади се на Козела и му предай почитанията ми.

— Нямам пряк контакт с него, скъпи.

— Знам, че нямаш. Предай на Нели проститутката, че през Лесидрен минава една река. Тръгва от връх Бебреш и минава през селото. Ако Козела търси Оливия литовката, да тръгне по реката до местността Топля. Там го чака курвата му.

И затвори телефона.

* * *

Шест часа по-късно Козела намери Оливия — мъртва, с взривени гениталии. На гърдите ѝ, върху вътрешността на картон „Марлборо“ имаше бележка: „Кукиш, Козел!“

* * *

На погребението на Мишел се събра целият състав на съзаклатието. Заедно с него в земята спуснаха оръжието, ордениите му, произведоха траурен салют и се отправиха към военния клуб.

Анализът беше прост. Нов президент от десницата — побезпомощен от камерунския, правителство на корумпирани и некадърни комсомолци... и групировки, групировки...

* * *

За дата на преврата беше обявен осми декември, студентския празник и Свети Сава Доброплодни. Причините да се избере този ден бяха много, но най-важната — обществото имаше нужда от циничен,

оглушителен шамар и щеше да го получи на един от най-светлите празници в годината.

VIII

Япончик, Монгол и стотина ветерани афганци на „Нева“ бяха обградили отвсякъде ресторант „Кошарите“, където Бъстър Китън трябваше да доведе Оливия Литовката. Вместо него на срещата се появи Иван Фомич Севгун, облечен по-скъпо от краля на Мароко и по-нехайно от уличните биткаджии. Япончик не повярва на очите си, когато казакът се запъти към неговата маса.

— Султан — стана да го посрещне, стисна с две ръце десницата му, — не знаех, че сте в България.

Севгун кимна.

— И аз не знаех, че ще ми се наложи, Славе — седна, погледна мрачно Монгол и заповяда тихо: — Остави ни сами.

Без роптания и подкани афганецът стана и се включи в редовата охрана.

— Очаквах съвсем други хора, Султан.

— Чакай, ще стигнем и дотам. Поръчай водка и краставички, Япончик, и се пригответи за лоши новини.

Вячеслав Иванов изтръпна вътрешно, но азиатското му лице не трепна, а сините му кварцови очи не промениха светлината си. Поръча водка, изчака да я сервират, вдигнаха чашите за наздравица, тогава попита:

— Султан, знаеш ли в древния Рим как са постъпвали с лошите вестители?

Севгун кимна, запали пура и се облегна в стола си.

— Тук имам приятел, Япончик. По-близък ми е от брат. Той е човекът, който трябваше да доведе Оливия.

— И къде е той, казак?

— Не ме прекъсвай, момче — Севгун издуха дима на пурата си. — Неговата сестра беше жената на Нерон Вълка, Бог да ги прости и двамата. В София действа някаква група — „ЖИТ Интернешънъл“ — чувал ли си?

Япончик кимна.

— Един от тях, генерал, по прякор Козела, застрелял Вълка, другият, викат му Императора, отровил младия брат Калигула Бесния... Чувал ли си за тях?

— Разбира се, Султан. С тия балкански бандити имам работа трета година.

— Така... — Казашкият атаман се протегна, отпи, водката му хареса и я изля в гърлото си. — Братята имат сестра... Екатерина, Евдокия... нещо подобно.

— Екатерина.

— Екатерина тогава е женена за Императора и двамата осиновяват сирака на Вълка и сестрата на моя приятел.

— И това ми е известно, Султан.

— Друго обаче не ти е известно, Япончик. Императора изпъжда Екатерина и малкия и заживява с някаква проститутка. Стой мирно! — Севгун го спря с ръка. — Изпраща ги в Америка и там моят приятел започва да се грижи за племенника си и майка му. Решава да ги доведе в България — да претендират по съдебен ред за наследството на покойните братя — Севгун си наля нова водка, главата му се скри в пурен дим. — Дотук ти е ясно, предполагам. Сега предстои да разбереш защо аз съм тук. Козела и Императора убиват Екатерина и сина на Вълка. Разстрелват ги като някогашните спецбатальони на Смерш, но преди да скрият телата, се появява моят човек и ги отнася от местопрестъплението.

— Султан, вестниците щяха да гърмят, ако в тази страна бяха убити майка и син.

— Прав си, Славе. Ще гърмят, ако знаят. Та моят човек ги укрива в един месарски хладилник и тръгва на мъст. Осъжда ги на смърт и търси начин да ги уязви. Влиза във връзка с Оливия чрез един от охраната, вече покойник, и готви отвлечането ѝ и предаването ѝ в твои ръце. Козела обаче ѝ поставя микрофон, разбира играта, пълни ѝ пътката с артилерийски взрив и я изпраща в преразход.

— Лъжеш, Султан!

Гледаха се няколко секунди в очите, после Япончик отклони поглед.

— Извинявай, Иван Фомич... Слушам те.

Севгун бръкна в джоба на самото си, извади тесте снимки и ги разпръсна пред него.

— Моят човек нямаше куража да ти го каже лично, Япончик. Това е причината сега аз да стоя срещу теб.

Старият афгански вълк мълча дълго, загледан в остатъците на Литовката, после прибра снимките и вдигна глава.

— Кой е направил снимките?

— Моят човек.

— Къде е той?

— Чака ни в една запустяла кланица. При телата на Екатерина и племенника му.

— Само теб и мен?

Севгун вдигна рамене.

— Не, защо? Без значение е колко цигулари ще вземеш със себе си.

* * *

— Господин Алкалай, генерал Жаров е на спейсфона.

— Слушам ви, генерале.

Козела мълча няколко секунди.

— Принуден съм да ви предам една страшна вест. Оливия е мъртва.

Ред беше на Алкалай да си поеме въздух.

— Как?

— Взривиха я.

— Кой?

— Бившият емисар на Нерон Вълка за Америка. Нарковръзката му... може в сътрудничество с новия „Пентхаус“ или Легиона на честта и националното спасение, както се наричат напоследък.

— Защо?

Козела забави отговора.

— Може би търсят начин да ме извадят от равновесие, може би атакуват лично вас... Нямам точен отговор.

— Не мислите ли, че милионите на „Братството на Йехова“ са в дъното на това гадно престъпление?

— Не, господин Алкалай. Ние загубихме контрол над милионите на Чьорни.

— Как?

— Играхме. Заложихме на разликата между цена и курс на долара, спечелихме близо осемдесет милиона долара, но някой чрез легацията ни във Вашингтон проби менфрейма на нашата банка и отклони паричния масив.

— Кой?

— Убиецът на Оливия. Казва се Борис Китов. В подземния свят е известен като Бъстър Китън.

— Къде е той?

— Крие се някъде в страната. Обявих го за национално издирване.

Последва ново мълчание.

— Утре идвам за тялото на дъщеря си, генерал. Ще ви съобща допълнително точния час.

— Ще ви чакам, господин Алкалай... Господин Алкалай, Кой е Иван Фомич Севгун?

Алкалай този път мълча прекалено дълго.

— Откъде знаеш това име? — троснато попита той.

— В София е... От няколко дни, с два частни самолета и един транспортен за колите на придружителите му.

— Ще говорим на четири очи! — Каза Алкалай и прекъсна връзката.

* * *

— Нели? — попита Козела. — Кога заповяда на Макака да убие Катя?

Бившата проститутка погледна Валериан Изов безпомощно и с престорена смиреност отговори:

— На двайсет и осми септември.

Козела започна да брои трескаво.

— На коя дата обесиха Макака? — попита генералът, макар и двамата да знаеха, че лично той го е обесил.

— На четвърти октомври — отговори Императора.

Козела продължи да брои.

— Кога гръмнаха Мишел Поета? Императора погледна купчината вестници върху бюрото си.

— На трийсти октомври, Козел.

Генералът скочи и заснова трескаво из гостната на Императора.

— Срещата на Боаза се състоя на дванайсти в малките часове, нали?

Императора кимна.

— И убиха Оливия на двајсет и пети ноември... Това е отмъщението на Катя Изова, Императоре... Цикъл от тринајсет дни и тая кучка, жена ти, ни избива от гроба с ръката на Бъстър Китън.

* * *

На другия ден пристигна Алкалай и Ескадронът на смъртта се разбунтува. Генерал Жаров не беше плащал трети месец на килърите си.

— Какво става, Демпси?

— Бунт, Козел. Искат главата ти... или парите си.

— Не можеш ли да успокоиш топката? Трябва да ида на летището... Знаеш какво ми е на главата.

— Не, Козел. Или плащайте, или забравете за Ескадрона. В момента обсъждат коя от групировките да атакуват. Колебаят се между „Орион“, „Трон“ и „Мулти“.

— Това са прийоми на „Нерон“, „Пирана“, „ВИС-2“, „SIC“ и така нататък, Демпси. Не отива на секретно поделение да се държи като борческа мафия.

— Точно така, Козел, но те издържат семейства и ако до края на работния ден не се издължите, тази нощ някои от програмираните милионери на партията ще реват с крокодилски сълзи.

Демпси му намигна тарикатски и излезе от „Пентхаус“.

Каква стана тя, д'еба мама му, още един комунистически изрод — Ескадронът на смъртта — излиза от контрол.

Докато пътуваше за аерогарата, Козела научи, че с автоматичен откос са убити пред банката им личните охранители на Императора — Вальо Пуйката и Косьо Блейзъра. Това беше в нарушение на цикъла, но Бъстър беше артист и не робуваше на клишета.

* * *

Алкалай чете дълго смъртния акт на дъщеря си, прегледа снимки, вестници, погледна възвръщаното ѝ лице през прозорчето на ковчега и заповяда да я качат на борда на самолета. Козела беше извършил всичките необходими формалности. Когато останаха сами и тръгнаха към беembeeto на Пентхаус, Алкалай каза:

— Е, солдат, не можахме да станем роднини?

— Не — със свито гърло отговори Козела. Алкалай сви рамене.

— Съдба! — каза той. — А сега ме заведи при Иван Фомич Севгун.

* * *

През нощта беше разбита Кредитна банка на улица „Ангел Кънчев“ 3. За заблуда на ченгетата атаката беше проведена срещу два офиса на „Орион“ и докато алармите на РДВР насочваха баретите към атакуваните обекти, неизвестни лица отмъкнаха от касите на банката осемнайсет милиона долара, милион и половина дойче марки и трийсет и пет милиона лева оборотни пари... Централна банка даде пресконференция на сутринта на следващия ден. „Крадците ни изпревариха! — каза управителят на БНБ. — Държавата се готвеше да обяви в несъстоятелност «КБ ЖИТ», Кредитна банка, БЗК, ПИМБ и Комерс-банк, банката на унищожената бандитска групировка «Пирана».“

Козела потърси Джек Демпси.

— Как си, полковник? — попита той.

— Отдъхвам в едно джакузи с най-любезната украинска проститутка в България.

— Блазя ти. Какъв е моят дял в снощния набег?

— Един черен квадратен хуй за теб, Козел! Сам си определи хонорара и ела да си го вземеш!

— Къде?

— Господин генерал, от снощи съществува нова групировка. Нарича се ЕНС... Утре ще подадем документи и ще се превърнем в

застрахователно и презастрахователно дружество... Ако искаш, мога да те назнача за наш агент за Ловешка област.

— Това ли е всичко, Демпси?

— И това ти е много, Козел. Аз съм ученик на генерал Токев — Теди, а той не беше много голям твой фен... и с право.

Козела погледна часовника си.

— Демпси, ще ти предложи да излезеш от кацата за миг... Ще го направиш ли, приятелю? Това е последната ми молба към теб.

Демпси се изсмя дрезгаво.

— Ебавай си путката майна, Козел. Не е проблем аз да изляза от кацата, проблемът е, че сладката курва Люда ми е седнала на хуя... С какъв морал ще оставиш една жена недоклатена... Ти би ли го направил, ебалник такъв...

— Чуваш ли шум, Демпси? Това са хеликоптери, моето момче. Три МИ-24, дрисльо... След много малко тайната ти кочина ще хвъркне във въздуха... Сбогом, лайно такова. Сети се в ада кога си се опитвал да се ебаваш с Козела.

* * *

Атаката беше мълниеносна, едновременна и ракетна. Трите бръмбара прераснаха във военни машини и унищожиха всичко, което някога беше база на Ескадрона на смъртта между добричките села Рогачево и Оброчище. Не пожалиха нито плевни, нито силози. Когато обстановката изглеждаше „под контрол“, Козела заповяда:

— Напалм! — и изгори всичко, което това лайно Демпси смяташе за свое суперсекретно седалище.

Когато полетяха обратно, пилотът на хеликоптера попита:

— Гледали ли сте „Апокалипсис сега“, господин генерал?

Разсеян, Козела отговори уклончиво:

— Какво да съм гледал? Филм? Не знам... български ли е?

Пилотът поклати глава и се усмихна с нещо средно между презрение и съжаление.

— Не, за Бога. Американски... За Виетнамската война. Първата реплика беше: „I like the smell of napalm early in the morning“^[1], помните ли?

Беше шест без десет сутринта.

— Не, не помня. По-важно е ти да запомниш, че ако не млъкнеш, ще ти завра това дуло в гъза! — Козела му показва своя автомат М-18.

* * *

— Здравей, Султан! Изненадан съм, че казашките интереси се простират до София.

Севгун се усмихна кисело.

— Ние сме петдесет милиона, а вие — по-малко от десет. Вашите интереси се простират от полюс до полюс, защо нашите да не прехвърлят някакво си Черно море?

Алкалай седна срещу него и му подаде ръка. Севгун не я пое.

— Не вярвам в добрите ви намерения, генерал. Сега няма да получиш ръката ми, но ако ми докажеш, че си тук като приятел, ще те изпратя, ще ти държа вратата и ако тогава поискаш, ще те прегърна за довиждане.

Алкалай мълча толкова, колкото му трябваше на азиатския бандит да запали пура, да изпие водката си и да доиграе тъпата си роля на „бахчисарайския султан“.

— Слушам те, Алкалай!

— Знаеш ли защо съм в София, Султан?

— Не! Трябва ли да знам?

— Разбира се, че не си длъжен. Иван Фомич, убиха дъщеря ми. Преди два дни изпратих тялото ѝ в Москва. Чувал ли си?

— Да — Севгун кимна. — Кого държиш отговорен за това гадно престъпление, генерал?

— Колебая се, Султан. Едни източници твърдят, че това е отмъщение на Япончик, Монгол и оная част от афганците, които Горбачов нарече „елитно общество «Нева»“...

Мълчаха дълго, после казакът се обади:

— Това са едните източници.

— Другите, Султан, твърдят, че имаш кръвен брат в София, някой си Бъстър Китън...

— Забрави, генерал! Той не е виждал дъщеря ти в живота си. Ако искаш господата Иванков, Серий-Монгол и компания, кажи какво

предлагаш... Така е честно и по еврейски, нали?

Морис Алкалай мълча дълго, мъчеше се да потисне и омразата, и отвращението си от този Кубански простак. Когато се справи с вътрешните си проблеми, попита:

— Какво ще ми струват главите на въпросните господа, Иван Фомич?

Ред беше на Севгун да мисли.

— Напускане на България, Морис Албертович. Вдигаш „Нева“, „Криша“ и „Братството на Йехова“... Срещу честна дума, разбира се, и аз ти сервирам Япончик, пакетирани като пекинска патица! Дагаварилис?

Алкалай протегна ръка за втори път. Този път казашкият атаман я пое.

* * *

Валериан Изов и Недялка (Нели) Стойкова Петрова опитаха да излетят с ранния полет за Атина.

Граничната служба ги спря учтиво, но категорично.

— Банка „КБ ЖИТ“ е поставена под надзора на Централна банка, господин Изов. Вие сте к списъка на хората, които не могат да напуснат страната до второ нареждане.

* * *

— Господин Алкалай, Султана на Краснодар ви безпокои.

— Кажу, Иван Фомич... — сънливо отговори Алкалай. Беше два и десет през нощта и много малко хора знаеха, че е отседнал в специалния хотел на българския Генерален щаб. — Ти не спиш ли, по дяволите?

— Спя, когато мога, Морис Албертович. Под вашия хотел е спряна една джипка „Нива“. Вътре е моята част от нашия договор.

* * *

Сутринта полицията откри трупове на Япончик и Монгол. Бездомните кучета се бяха събрали да лижат кръвта, течаща през пролуките на една кола, която — както се изрази едно ченге — можеше да бъде наречена „срам за камерунското автомобилостроене“.

* * *

— Козел?

— Кажу, Императоре?

— Слушаш ли новините?

— Не.

— Намерени са убити Вячеслав Иванов — Япончик и Виталий Серии — Монгол!

— Е, и?

— Мисля си кой ли го е направил? Това май е като кутия „Пияни вишни“ за рождения ти ден.

Козела мълча, колкото протоколът предполагаше.

— Не те разбрах, Императоре! Въпрос ли ми зададе, или се обади да ми честитиш!

Нели грабна слушалката.

— Козел, спряха ни на аерогарата... Взеха ни паспортите...

Генерал Жаров се изсмя весело в слушалката.

— Не се ли сети как да предотвратиш кризата, Нели?

— Не — наивно отговори бившата проститутка.

— Ако беше извъртяла по един минет на граничарите, ти и оня боклук — Императора — щяхте да си печете задниците на Антилите... А сега?... Слушай ме внимателно! Търси Месалина! Ако я намерите и я погребете по християнски, може и да минете метър... по тънката лайсна. Ако не — ще напълните дупката... на незнайния войн и неговите курви. Кажу на Валери, че вече няма нито банка, нито „ЖИТ“, нито Ескадрон! Да търси начин сам да си спасява кожата.

[1] „Обичам миризмата на напалм рано сутрин“ ↑

IX

— Заминавам, Борис! Ще дойдеш ли с мен?

— Не.

— Защо отказваш, брат?

Бъстър Китън мисли дълго, преди да каже:

— Жена, Фомич. Курва! Боклук! Предател!... Но я обичам!

Севгун го прегърна през раменете.

— Вземи я и ела в Краснодар. Ако не можеш ти, кажи, аз ще я взема.

— Пред тази жена аз съм смешен, брат. Заминавай, ще я взема в Америка.

* * *

Бъстър Китън блъфираше. Имаше още работа в България. Оставаха Козела, Нели и Императора, но те трябваше да паднат под неговия удар. Грета беше претекст, но силен. Руснаците бяха сантиментален народ и пред любовта свеждаха глави и занемяваха като деца.

* * *

— Козел, дадох те на прокурора — каза Проданов.

Разговорът се водеше в канцеларията му на „Развигор“.

— Нали ти си прокурорът?

— Аз съм главният... ти си дребна риба.

Генерал Жаров се усмихна криво.

— Ташак си правиш с мен, Проди?

— Ни най-малко — Проданов подхвърли ксерокопия пред него.

— Виж!

Умирайки от ръката на Теди, Мартин беше написал на паспорта си: „Козелимпер...“ Следваше и някакъв стих-епитафия. Това не беше никакво доказателство и печено ченге като Козела го знаеше много добре, но беше улика, да му ебеш майката, и даваше основание на прокуратурата да започне да рие кочината им.

— Затова ли отнехте паспорта на Императора? — усмихнат попита той. — Слаба ракия си, Проди.

— И за това, но не само. В България пристигнаха двама американски граждани — Нейфелд и Балагура — след като си сложи очилата, разчете Проданов. — Говорят ли ти нещо тези имена?

— За първи път ги чувам! Евреи?

— По всяка вероятност. Руски евреи, които твърдят, че вашата „КБ ЖИТ“ ги е завлякла с шест милиона долара. С лихвите стават десет.

— Аз нямам банка и ти добре го знаеш!

— Ти не, но твоят съдружник Валериан Изов — да. Днес е петък... В понеделник ще ти приложи мярка „задържане под стража“, ако не получа отговори на два въпроса: Кой уби Нерон, Беров... Списъкът е дълъг и завършва с този паспорт...

— Другият въпрос?

— Къде са милионите на американците?

Мълчаха няколко секунди.

— Даваш ми две денонощия да потъна, а?

— И така може да се каже.

— Защо... точно ти?

— По молба на Поли. Не иска бащата на синовете й да е осъден на смърт гангстер. Изчезвай!

* * *

Поделения на вътрешните войски водиха престрелка с Ескадрона на смъртта при разклона за Чекотин. Редовите части бяха въоръжени до зъби, а ескадронистите с вид на туристи напускаха София, за да излязат на „дюшеци“ в базата край манастира. Ескадронът се разпръсна, за да не се събере никога повече. Дванайсетина души загинаха на място, другите бяха изловени за един уикенд в близките

села и ликвидирани по късата процедура. За по-малко от сто часа прехваленият Ескадрон на смъртта престана да съществува... но друга хидра набираше мощ — Легионът на честта и националното спасение.

* * *

През нощта бяха разбити всички централи, офиси и банки на „Орион“, едно от най-гангстерските сдружения, пръкнало се в страната с благословията на министър-председателя, председателя на парламентарната група на левицата и цялата комсомолска банда, докопала се до властта.

Генерал Лозев режеше клон по клон опорите на изпълнителната власт.

* * *

Радиото и телевизията предпочетоха да се занимават със служебната победа на ЦСКА срещу „Левски“.

Убедени в корумпираността на някакъв си рефер, левскарите бяха отказали да излязат на терена.

* * *

Вечерта Бъстър Китън се прибра в апартамента си. Грета я нямаше. Беше мъртъв от умора. Трябваше да спи поне осем часа, а това беше последното място, където Козела би се сетил да го търси. Би било много нагло да се напъха в устата на Вълка, а той точно това щеше да направи.

Бъстър влезе в бившия си кабинет, легна на канапето, както правеше някога за отмора, и скочи като ужилен. На тъмно, пипнешком, се върна в хола и като си светеше със „Зипо“-то, набра някакъв номер.

— Да — чу дрезгавия глас на казака.

— Фомич, Борис Китов те безпокои.

— Казвай, Бъстър, и по-бързо, кацам в Краснодар... знаеш как е по граничните пунктове...

— Япончик и Монгол, Султан? От чия ръка загинаха? — попита той и чу ключ в бравата.

Казака се изсмя, преди да каже:

— От своя, брат. Аз плащам по-щедро...

Друго не чу. Грета не беше сама. Бъстър Китън затвори телефона и безшумно се върна в кабинета. Грета мъкнеше някакъв мъж с бръсната глава, млад, як... един от „съвременните барони“ на уличния бандитизъм. През процепа на вратата добре виждаше, че са пияни и готови за вулгарен, брутален секс. Мъжът или момчето беше измъкнало от сутиена едрите й поувиснали гърди, хапеше зърната й и беше започнал да я съблича от кръста надолу.

— Нали решихме, че няма да ме ебеш? — попита задъхана Грета. — Каза, че само искаш да ми видиш циците...

— И сладката ти малка путка — възбудено басово звучеше „баронът“.

— Но само ще я видиш, нали? Няма да ми го слагаш.

Бъстър погледна ръцете й и изтръпна. В едната държеше автоматичен „Стечкин“, в другата — бутилка „Балантайс“.

Бръснатият и събу обувките и чорапите и бръкна в бикините й.

— Не пипай... Каза, че само искаш да ме видиш гола, мръснико.

Онзи разкъса бикините и се изсмя дрезгаво.

— Бръсната путка... — Кой знае защо това му се видя много забавно, грабна автомата, хвърли го на килима, взе бутилката и смъкна Грета на пода. — Сега ще ти го набутам в сладката бръсната шунда — отпи дълга глътка, извади надървения си член и го вкара във влагалището й.

— Ти ме ебеш, подлецо! — вяло каза Грета.

— Не, чета Библията! — пъшкайки, каза оня.

— Излъга ме — дишайки възбудено, започнала да участва в акта, каза Грета. — Каза, че само ще ме целуваш по гърдите.

— Целувах ли те? Целувах те! — отговори той.

— Но ме ебеш... Обеща само да ме видиш гола.

— Значи съм те излъгал — ебането ставаше все по-възбудено и мощно.

— Ако мъжът ми разбере, ще те застреля като куче!

— Вие, курвите, нямате мъже.

— Първо, не съм никаква курва, мръсноко, и второ, моят съпруг е Бъстър Китън... Чувал ли си?

— Кой не е чувал за този боклук... Крие се като плъх... Почнах да не вярвам, че съществува.

— Бъстър Китън е моят мъж! — през пъшкане продължи Грета.
— Ясно ли ти е?

— Ако го видиш, кажи му, че те е ебал Кълвача, дясната ръка на Императора.

Това беше достатъчно. Бъстър влетя в хола, грабна стечкина, изпразни го в главата му, взе бутилката уиски и напусна бившия си дом.

* * *

На сутринта откараха Грета в психиатрията.

* * *

Тази година циганското лято закъсня. След отвратителния студен октомври ноември дойде усмихнат, слънчев и топъл.

Месец в пълен разрез с бурните събития, които тресяха България. Изгаряха банка след банка, хлябът скочи над сто лева, комунистите опитаха безуспешно да свалят от власт комсомолската банда, която самите те бяха издигнали под претекста „Ново, образовано, необременено с вината на миналото поколение“. Тази млада граблива банда до такава степен вбеси своя овехтял, изкуфял електорат, че демократичните сили наложиха с фрапантно мнозинство своя кандидат за президент през следващите пет, а може би и десет години.

Ноември можеше да се запомни с още няколко социално-политически ориентира. Всеки ден — според сведения на Централната банка — от България изчезваха средно пет до седем милиона долара, а според Националната следствена служба главатарите на гангстерските групировки един след друг, легално или не, напускаха страната... Във

въздуха се носеше мирисът на военен преврат, а всеки един от „новите финансови магнати“ знаеше, че излязат ли военните от казармите, техните глави ще паднат първи.

* * *

Над язовир „Огняново“ се стелеше утринна мъгла, слънцето играеше с многоцветния пейзаж, охраната беше по местата си, Нели спеше непробудно — снощи бяха празнували двацет и петия й рожден ден с много шампанско до зори — а Императора по халат, бос в кашмирените си чехли, се мъчеше да открие Козела по мобифона. След стотина позива накрая набра централата на „Мобилтел“.

— Госпожице, безуспешно се мъча да се свържа с вашия абонат четири-седем-едно-девет-четири-едно. Бихте ли ми Казала какъв е проблемът?

След десетина минути чакане дойде и отговорът.

— Прав сте, господине. От вчера сутринта номерът е анулиран. Наш пропуск е, че не сме го предали на операторите.

Анулиран. Ръцете и краката му трепереха неудържимо. Козела беше изчезнал... По-лоша вест не можеше да получи. Потърси го в Ескадрона, но остър фелдфебелски глас му отговори:

— Поделение единайсет тринайсет преустанови съществуването си! Ние сме квесторски екип по ликвидацията.

— Търся генерал Иван Жаров — неуверено каза Императора.

— Не познавам такъв... Момент, ще попитам... — но отговорът беше същият. — Генералът не се е появявал в поделението повече от седмица, господине.

* * *

Козела беше изчезнал. Императора запали цигара, наля си уиски, макар че беше много рано още — само осем и десет сутринта — дръпна пердетата и се взря в язовира. Обичаше да гледа водни площи... Съсредоточаваше се и като че ли успяваше да избистри мислите си... И видя лодката. Някъде в далечината, на близо

километър от резиденция „Ангор“ някаква черупка с гребла и рибар вече бяха оживили изкуственото езеро.

— Комбол — извика той шефа на охраната си. — Я ми дай морския бинокъл.

Възрастен мъж с брада, плешив като коляно, ловеше риба. Когато центрира окуляра в него, тъкмо вадеше поредния си костур.

Императора загуби интерес към лодката и отново се хвана за мобифона. От „Пентхаус“ дойде пореден отговор:

— Не, господин Изов, генерал Жаров отсъства от петък. Не е казвал никому кога ще се върне.

Къде потъна Козела, по дяволите! Ако е напуснал страната, щеше да предупреди своя партньор, д'еба мама му!

Грабна телефонния указател и започна да издирва номера на бившата му съпруга. След известна импровизация все пак успя да я открие.

— Госпожо, съжалявам, но не мога да ви се представя... Спешно ми трябва някакви координати или поне сведение за бившия ви съпруг Иван Милетиев.

— Кой сте вие? — попита неучтив глас на жена, която пуши много и евтини цигари.

— Съжалявам, не мога да ви се представя, а не искам да ви лъжа с измислено име.

— Нищо не зная за Козела! — продължи през кашлица тя, но някой грабна слушалката.

— Императоре, вие ли сте? — попита мъжки глас.

Валери Савов, Валериан Изов или Императора замръзна на слушалката.

— А вие кой сте?

— Полковник Проданов от главно следствено. Човекът, който ви отне паспорта!

— Грешите — събрал сетни сили, каза Императора. — Аз не съм нито... как беше прякорът, нито някой ми е отнемал паспорта.

— Добре, добре — мъжът звучеше весело, дори дружелюбно. — Козела пи кафе и излезе, както казват тарикатите. Тоест, напусна страната. Вчера влязох във връзка с ИНТЕРПОЛ и започнахме издирването му. Това е всичко, което жена ми и аз знаем за генерал Иван Милетиев, съжалявам, ако не ви е достатъчно... Скоро ще се

срещнем и с вас, Валери Савов. Кажете на вашата курва да ви приготви дебело белъо и вълнени чорапи. При нас е студено. Икономическа криза! Пускаме парното само на Коледа.

Линията заглъхна.

Може ли целият този ужас да е истина?, питаше се Императора, когато Нели се появи.

— Станал си с кокошките, скъпи! — кокетно каза тя. — Искam да се чукаме. Отивам да пишкам, да взема душ и да си... Като съм готова, да си в леглото.

Нели влезе в банята.

Само ми е до ебане сега! Императора излезе на терасата и се загледа в рибаря. Сега вече беше на стотина метра от собствения му кей... И тогава видя с просто око, че в ръцете му има не въдица, а снайпер.

Бъстър Китън простреля Императора в челото, извади извънбордовия си мотор, дръпна стартера и на зиг-заг започна оттеглянето си.

Охраната изпразни няколко пълнителя по отдалечаващата се лодка с пълното съзнание, че стреля по недосегаема мишена. После всичко утихна. Когато Нели излезе от банята, Император Валериан беше най-мъртвият император в историята на страната.

* * *

Когато затвори телефона, полковник Проданов се обади на Централната служба за борба с организираната престъпност.

— Момчета, в село Голяма Раковица се е скрил един бандит — викат му Валери Савов, Валериан Изов или Императора. Искam бърлогата му да изгори до основи, а той да ми бъде, сервиран на масата с лимон в устата и морков в гъза. Действайте!

Момчетата от ЦСБОП закъсняха. Императора беше мъртъв. Във вилата нямаше никой.

Нищо друго не им оставаше освен да я запалят и да се разкарат. Беше едва шести ноември.

* * *

— Ти ли си Проданов бе, боклук ?

— Аз. А ти кой си, съкровище?

— Бъстър Китън. Чувал ли си за мен?

— Да. Стоун фейс... С нетърпение чакам да ми паднеш в ръцете.

— По-лесно ще ти падне Клаудия Шифър отколкото аз, полковник! Играеш ли табла?

— Да.

— Хвърли дюшеш снощи! Аз свърших вашата шибана работа.

— Очакваш дивиденти?

— Не. Очаквам да сключим джентълменски договор. Жена ти има двама сина. Аз знам къде са. Искаш ли да ги целува студени?

— Не... — Проданов почувства бликналата пот по цялото си тяло. — Трябва да ми докажеш, че знаеш къде са момчетата на Козела.

— „Илиънър Рузвелт колидж“ — Синсинати, Охайо. Достатъчно ли ти е?

— Да. Какво искаш?

— Козела! Искам да го направя на пастърма и ще го направя със или без твоето участие. Разликата ще бъде, че в единия случай ще имаш луда от мъка жена, а в другия — вдовица! Кой вариант избираш?

— Втория, господин Борис Китов. Какви са условията?

— Разумни, полковник! Утре ще погребва сестрата на Нерон и Калигула в семейната им гробница. Искам никой да не ме безпокои.

— А детето?

— И детето, разбира се. От четири до шест утре сутринта кюстендилската полиция да отсъства от града.

— Имаш го... Козела?

— Ще ти пратя некролога му, ако приемеш условията ми.

— Приемам ги. На добър час.

— Благодаря, полковник. Бъстър Китън е човек на думата.

* * *

Всъщност какво се беше случило в резиденция „Ангор“? При вида на мъртвия Вал Нели се беше хвърлила към телефона.

— Всеки момент ще дойде полицията — обяви ужасена тя на охраната и прислугата.

Вал, Вал, Вал... Крещеше вътрешността ѝ. Беше по хавлия. Не можеше да посрещне полицията в този вид. Отиде да се облече. Когато слезе обратно в хола, „Ангор“ беше празен. Плъховете бяха напуснали кораба...

* * *

През нощта чу музика. Халюцинираше. Полицията си беше отишла отдавна, тялото на Вал беше откарано в моргата... Освен уредбата да се беше включила от само себе си.

Беше пила лексотан, с голям труд се вдигна от леглото и заслиза по стълбите. Запали лампите... Да, уредбата се беше самовключила... И видя Бъстър Китън. Седеше в едно от креслата и приличаше по-скоро на пастор в черните си дрехи, отколкото на убиец, проникнал в къщата ѝ.

— Кой сте вие?

— Ти ли уби Екатерина Изова и малкия Велин?

— Не — отговори вяло тя. Наистина не беше ги убила. Тя само беше пратила Макака... и се сети. — Вие сте Бъстър Китън?

Борис Китов кимна, стана, приближи я бавно. Не излъчваше нито заплаха, нито агресия. Хвана двете ѝ уши с ръце, заби късо стилето зад ухото ѝ, положи я на канапето, изгаси уредбата и осветлението и напусна „Ангор“.

През нощта полицията подпали резиденцията.

* * *

На разсъмване Бъстър Китън погребва Катя и малкия Велин до роднините им в Кюстендилските гробища. После потегли на запад. Преди разсъмване беше прекосил границата.

X

Танковете излязоха на улиците...

XI

Планина с планина не се срещат, твърдеше народната мъдрост, но това не беше валидно за хората.

Козела и Бъстър Китън се срещнаха на цюрихската „Банофщрасе“ в ранния следобед на двацет и втори декември. И двамата ползваха града като междинна спирка за далечна Америка, бяха облечени като бизнесмени средна ръка, невъоръжени на пръв поглед и заети единствено от мисълта да не привличат с нищо вниманието — нито на полицията на Хелвецката конфедерация, нито дори на гражданството. Козела се беше разходил около Цюрихското езеро, беше хвърлял „Попкорн“ на лебедите и търсеше второкласен ресторант да хапне нещо, чакайки самолета си за Бостън, когато Борис Китов — Бъстър Китън — препречи пътя му.

— Как си, Козел?

— Средна работа, Бъстър. Как се измъкна от страната?

Бъстър Китън се усмихна весело.

— Не бих ти задал такъв въпрос, колега.

Козела кимна.

— Прав си — помисли миг-два. — Имаш ли оръжие?

— В Швейцария? Да не съм луд!

Козела го прегърна престолено и го препипа, Бъстър Китън постъпи по същия начин.

— Девствен си като майка Тереза, да му ебеш майката — широко усмихнат каза Бъстър. — Изкушаваш ме да те покана на обяд.

— Отнемаш ми инициативата, господин Китов — по същия начин отговори генерал Жаров, Милетиев и така нататък. — Избери най-скъпия ресторант и бъди мой гост.

* * *

Ядяха, супа аспержи в ресторанта на „Йелмоли“, пиеха бира „Праздрой“ и мълчаха. Имаха какво да си кажат, но труден, много, много труден беше разговорът между тези кървави мъже.

— Какво става в България, Борисе?

— Според радиото военните са забили вилицата в масата.

— Това не може да трае дълго. Европа няма да го допусне.

Бъстър Китън се изсмя презрително.

— Дреме й на Европа лявата пътка за нас. Допусна ли Хитлер и холокоуста? Допусна ги. Допусна ли Сталин и азиатския му Гулаг?... Знаеш отговора. Европейските концерни са по-бандитски организации от „Нерон“, „ВИС“ и „SIC“ взети заедно.

Козела кимна.

— Така е, но военното положение им преебава интересите.

— Глупости, все им е едно дали ще купят демократи, болшевики или генерали... Парите не миришат, Козел. Чувал ли си?

— Чувал съм — широко усмихнат отговори генералът. — И така докога? Каква ти е прогнозата?

Бъстър Китън сви рамене.

— Все ми е тая. Аз си свърших работата, част от работата... Нямам намерение когато и да било и под каквото и да е претекст, да се връщам обратно.

Мълчаха дълго.

— Императора жив ли е?

— Не.

Все по-дълго и по-тягостно мълчание.

— Нели Проститутката?

— Спи вечния си сън, Козел.

Бъстър Китън повика обера и на английски поиска кана водка, доматиен сок, пипер, сол и лед.

— Ще ми правиш ли компания, Козел?

Генерал Жаров погледна часовника си.

— Да.

Кой беше казал, че половината от всеки диалог минава в мълчание? Истината беше, че най-малко девет десети от общуването на хора, които имат какво да си кажат, е тишина.

— Къде отиваш, Борисе?

— Америка... Като теб. Южната ѝ част, Козел. На този континент, има място и за двамата.

Козела се усмихна дружелюбно.

— Знаеш ли, Борисе, най-малко съм очаквал, че един солист като теб е в състояние да унищожи толкова здрава структура като „ЖИТ Интернешънъл“.

— Зависи от мотивацията — кротко отговори тайният хамър на Нерон Вълка.

— Твоята беше нулева. Ако беше играл с нас, сега в София щеше да има стотина трупа по-малко и едва ли военните щяха да са на улицата.

Бъстър се забави с отговора.

— Лидия и аз сме сираци, Козел. Двамата с Вълка заминахме на гурбет през деветдесета. Тогава предимно с коли се занимавахме. Докато ни нямало, тя се влюбила в някакъв китарист. Като се върнахме, я заварихме наркоманка. Велин Изов беше в пълното си право да я скъси с една глава и да се приключи въпросът. Вместо това той я прибра, без да пипне оня празноглавец, музиканта, излекува я — как, той си знае. Направи я своя съпруга и ако беше доживял, щеше да даде името си на детето ѝ. На моя племенник. Разбираш ли ме?

Козела кимна напрегнато.

— Ти уби Вълка, Лидия го последва не защото не можеше да продължи да живее... Не искаше. Той беше луд по семейството си... Той беше последният патриархален човек в България, Козел. Баща му беше покойник, но майка, брат, сестра... това бяха свещени категории за него, въпреки че никой никога не го е чувал от устата му. Ти го уби, защитавайки собствения си живот, разбирам те. Но Катя му доведе зет, който отрови брат му. Тоя посерко — Император Валериан Изов — ще повръща кръв, да му ебеш майката... — Бъстър отпи дълга глътка „Блъди Мери“. — Та зет му заживя с някаква проститутка, която уби сестра му и сина му... Кажи ми, Козел, ти ако беше на мое място зет на Вълка, какво щеше да направиш с тези боклуци?

— Това, което направи ти, Бъстър — тихо и след дълго мълчание отговори Козела. — Радвам се, че всичко е зад гърба ми и че сметката е закрыта... Имам синове в Америка и като теб хвърлих камък по шибаната родина...

— Не съвсем, Козел.

Генерал Жаров настръхна.

— Не съвсем? Какво искаш да кажеш?

— Отмъстих за Калигула Бесния, за сестра му Екатерина и малкия Велин — син на сестра ми и Вълка.

Козела разбра.

— Дошъл си за убиеца на Нерон, Бъстър? Тук, в Швейцария?

— В Швейцария, в Рая или на Марс, все в гъза, Козел!

Бъстър Китън се пресегна под масата и с дълъг тоскански нож разпра корема му. Направи няколко напречни разреза, докато почувства, че червата му се сурват на пода и непоносима миризма на фекалии го удря в носа.

— Сега всичко е наред, Козел!

После стана и напусна „Йелмоли“. Стоя още час, докато се убеди, че за Козела пристига кола от моргата. После изхвърли ножа в езерото, обърна второто лице на шлифера си и потегли през Берн и Женева за Дижон. Там щеше да потърси един от сътрудниците на Нерон Вълка, да се снабди с нова кола и нова самоличност... После... Бог знае — светът е голям.

* * *

На двайсет и втори декември Борис Китов или Бъстър Китън беше в София. Грета лежеше в психиатрията... Някакъв вътрешен демон не му позволяваше да предприеме нещо, преди да се увери, че жената, която му беше причинила толкова мъки, е извън всякаква опасност.

Не я откри в болницата. Бяха я изписали малко преди Коледните празници...

Два дни седя в ледената си кола пред дома им, но в крайна сметка я дочака.

Грета се появи, загледана в земята, риеща с летните си обувки декемврийския сняг. Когато излезе от колата и я обходи, за да не я стресне, Бъстър Китън чу бившата си жена да шепне:

— Той ще се върне... мръсници такива! Борис Китов винаги се връща за Грета!

Източник: <http://bezmonitor.com>

Издание:

ЦИКЪЛЪТ НА МЕСАЛИНА. 1998. Изд. Артик 5, София. Роман.
II изд. Печат: Полипринт, Враца. Форман: 20 см. Страници: 159. Цена:
1800.00 лв.

Първото издание е от 1996 — Изд. на Изд. Национален клуб на
Художествено-творческата интелигенция, София.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.